Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (första avdelningen)

den 4 september 2019*

”Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik – Restriktiva åtgärder mot personer, grupper och enheter i syfte att bekämpa terrorism – Frysning av tillgångar – Huruvida en myndighet i tredjeland kan utgöra en behörig myndighet i den mening som avses i gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp – Faktiska omständigheter som ligger till grund för beslut om frysning av tillgångar – Motiveringsskyldighet – Felaktig bedömning – Principen om icke-inblandning – Rätten till försvar – Rätt till ett effektivt domstolsskydd – Bestyrkande av rådets rättsakter”

I mål T-308/18,

Hamas, Doha (Qatar), företrädd av advokat L. Glock,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, inledningsvis företrätt av B. Driessen och A. Sikora-Kalėda, därefter av B. Driessen och S. Van Overmeire, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan enligt artikel 263 FEUF med yrkande om ogiltigförklaring av dels rådets beslut (Gusp) 2018/475 av den 21 mars 2018 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism, och om upphävande av beslut (Gusp) 2017/1426 (EUT L 79, 2018, s. 26), och rådets genomförandeförordning (EU) 2018/468 av den 21 mars 2018 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism samt om upphävande av genomförandeförordning (EU) 2017/1420 (EUT L 79, 2018, s. 7), dels rådets beslut (Gusp) 2018/1084 av den 30 juli 2018 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2018/475 (EUT L 194, 2018, s. 144), och rådets genomförandeförordning (EU) 2018/1071 av den 30 juli 2018 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av genomförandeförordning 2018/468 (EUT L 194, 2018, s. 23),

meddelar

TRIBUNALEN (första avdelningen),

sammansatt av ordföranden I. Pelikánová, samt domarna P. Nihoul (referent) och J. Svenningsen,

* Rättegångsspråk: franska.

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373 (2001)

1 Den 28 september 2001 antog Förenta nationernas säkerhetsråd resolution 1373 (2001), i vilken strategier lades fram för att med alla medel bekämpa terrorism och i synnerhet finansieringen av terrorism. I punkt 1 c i denna resolution föreskrivs bland annat att alla stater utan dröjsmål ska frysa penningmedel och andra finansiella tillgångar eller ekonomiska resurser för personer som begår eller försöker begå terroristhandlingar alternativt deltar i eller underlättar genomförandet av terroristhandlingar, för enheter som ägs eller kontrolleras av sådana personer, och för personer eller enheter som agerar å sådana personers eller enheters vägnar eller under deras ledning.

2 Denna resolution innehåller ingen förteckning över vilka personer, enheter eller grupper på vilka dessa åtgärder ska tillämpas.

Unionsrätt

3 Europeiska unionens råd ansåg att det var nödvändigt att Europeiska unionen vidtog åtgärder för att genomföra resolution 1373 (2001) och antog därför, den 27 december 2001, gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, 2001, s. 93). I artikel 2 i gemensam ståndpunkt 2001/931 föreskrevs bland annat att penningmedel, andra finansiella tillgångar och ekonomiska resurser skulle frysas för personer, grupper och enheter som deltar i terroristhandlingar och finns förtecknade i bilagan till denna gemensamma ståndpunkt.

4 För att på unionsnivå genomföra de åtgärder som anges i gemensam ståndpunkt 2001/931, antog rådet samma dag förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, 2001, s. 70) och beslut 2001/927/EG om upprättande av den förteckning som avses i artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 (EGT L 344, 2001, s. 83).

5 ”Hamas-Izz al-Din al-Qassem (Hamas terroristgren)” fanns upptagen i den förteckning som bilagts gemensam ståndpunkt 2001/931 och i den som ingick i beslut 2001/927. Dessa två rättsakter har uppdaterats regelbundet med tillämpning av artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001,varvid ”Hamas-Izz al-Din al-Qassem” kvarstått i förteckningarna.

6 Den 12 september 2003 antog rådet dels gemensam ståndpunkt 2003/651/Gusp om uppdatering av gemensam ståndpunkt 2001/931 och om upphävande av gemensam ståndpunkt 2003/482/Gusp (EUT L 229, 2003, s. 42), dels beslut 2003/646/EG om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av beslut 2003/480/EG (EUT L 229, 2003, s. 22). Den organisation som upptogs i förteckningarna tillhörande dessa rättsakter var ”Hamas (inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem)”.

7 Organisationen har kvarstått i de förteckningar som bifogats senare rättsakter.

Angripna rättsakter

Rättsakterna från mars 2018

8 Den 30 november 2017 skickade rådet, till sökandens advokat, en skrivelse med information om att rådet hade erhållit nya uppgifter som var relevanta för att upprätta förteckningarna över de personer, grupper och enheter som omfattades av de restriktiva åtgärder som föreskrevs i förordning nr 2580/2001 och att rådet hade ändrat redogörelsen för skälen i enlighet med detta. Rådet uppmanade sökanden att inkomma med synpunkter över den uppdaterade redogörelsen av skälen senast den 15 december 2017.

9 Sökanden reagerade inte på skrivelsen.

10 Den 21 mars 2018 antog rådet dels beslut (Gusp) 2018/475 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, och om upphävande av beslut (Gusp) 2017/1426 (EUT L 79, 2018, s. 26), dels genomförandeförordning (EU) 2018/468 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 samt om upphävande av genomförandeförordning (EU) 2017/1420 (EUT L 79, 2018, s. 7) (nedan gemensamt kallade rättsakterna från mars 2018). ”’Hamas’, inbegripet ’Hamas-Izz al-Din al-Qassem’” kvarstod i de förteckningar som bifogats rättsakterna (nedan kallade de omtvistade förteckningarna från mars 2018).

11 Genom skrivelse av den 22 mars 2018 meddelade rådet sökandens advokat redogörelsen för skälen till varför ”’Hamas, inbegripet ’Hamas-Izz al-Din al-Qassem’” skulle kvarstå i de omtvistade förteckningarna från mars 2018 och meddelade sökanden om möjligheten att begära omprövning av förteckningarna i enlighet med artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931.

12 Den 22 mars 2018 offentliggjorde dessutom rådet i *Europeiska unionens officiella tidning* ett meddelande till personer, grupper och enheter i den förteckning som anges i artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 (EUT C 107, 2018, s. 6).

13 Genom meddelandet informerade rådet bland annat de berörda personerna och enheterna om följande. Rådet ansåg att skälen för att föra upp dem i de förteckningar som antagits enligt förordning nr 2580/2001 fortfarande var giltiga, vilket innebar att rådet hade beslutat att låta dem kvarstå i de omtvistade förteckningarna från mars 2018. De kunde ansöka om att erhålla rådets redogörelse för skälen till varför de kvarstod i förteckningarna. Dessutom kunde dessa personer och enheter när som helst inkomma med en ansökan till rådet om att beslutet att föra upp dem i de aktuella förteckningarna borde ses över. Vidare skulle ansökningarna, för att kunna övervägas vid nästa översyn enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931, läggas fram före den 25 maj 2018.

14 Sökanden reagerade inte på skrivelsen eller meddelandet.

15 Det framgår av redogörelsen för skälen för rättsakterna från mars 2018 att rådet grundade sig på fyra nationella beslut för att uppta ”’Hamas’, inbegripet ’Hamas-Izz al-Din al-Qassem’” i de omtvistade förteckningarna från mars 2018.

16 Det första nationella beslutet var beslut nr 1261 från Secretary of State for the Home Department (Förenade kungarikets inrikesminister) (nedan kallad Home Secretary), av den 29 mars 2001 om ändring av UK Terrorism Act 2000 (Förenade kungariket lag från år 2000 om terrorism), varigenom Hamas-Izz al-Din al-Qassem förbjöds då den ansåg utgöra en organisation som var inblandad i terrorism (nedan kallat Home Secretarys beslut).

17 Det andra nationella beslutet var ett beslut från United States Secretary of State (Förenta staternas utrikesminister) av den 8 oktober 1997, i vilket Hamas klassades som en utländsk terroristorganisation i den mening som avses i Immigration and Nationality Act (Förenta staternas lag om immigration och medborgarskap, nedan kallad INA) (nedan kallat 1997 års amerikanska beslut).

18 Det tredje nationella beslutet kom från Förenta staterna utrikesminister och hade antagits den 31 oktober 2001 med stöd av Executive Order nr 13224 (presidentdekret nr 13224) (nedan kallat 2001 års amerikanska beslut).

19 Det fjärde nationella beslutet var daterat den 23 januari 1995 och hade antagits med stöd av Executive Order nr 12947 (presidentdekret nr 12947) (nedan kallat 1995 års amerikanska beslut).

20 I den centrala delen i redogörelsen för skälen för rättsakterna från mars 2018 anförde rådet att dessa nationella beslut utgjorde beslut av en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och att besluten alltjämt gällde. Rådet angav därefter att det hade undersökt huruvida det hade tillgång till uppgifter som talade för att sökanden skulle strykas från de omtvistade förteckningarna från mars 2018, men att det inte hade några sådana uppgifter. Slutligen angav rådet att de omständigheter som motiverade beslutet att uppta sökanden i förteckningarna om frysning av tillgångar fortfarande gällde och kom fram till att sökanden skulle kvarstå i de omtvistade förteckningarna från mars 2018.

21 Redogörelsen för skälen för rättsakterna från mars 2018 innehöll en bilaga A som gällde ”beslutet från den behöriga myndigheten i Förenade kungariket” och bilaga B som gällde ”besluten från de behöriga myndigheterna i Förenta staterna”. Dessa bilagor innehöll en redogörelse av respektive nationell lagstiftning med stöd av vilken respektive nationell myndighets beslut hade antagits, de definitioner av terrorism som använts i dessa lagar, en beskrivning av förfaranden för översyn av sådana beslut, en redogörelse av de sakomständigheter som dessa myndigheter hade grundat sig på, samt ett konstaterande av att dessa sakomständigheter utgjorde terroristhandlingar i den mening som avses i artikel 1.3 i gemensam ståndpunkt 2001/931.

22 I punkt 14 i bilaga A till redogörelsen för skälen för rättsakterna från mars 2018 angav rådet olika faktiska omständigheter som Home Secretary hade lagt till grund för beslutet att förbjuda Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Dessa omständigheter hade inträffat under 1994 och 1996.

23 I punkt 15 i bilaga A till redogörelsen för skälen för rättsakterna från mars 2018 tillade rådet att i Förenade kungariket hade förbudet i september 2016 setts över av den ministerieövergripande gruppen för översyn av förbud och att den gruppen utifrån de angivna omständigheterna konstaterade att det rimligen kunde antas att Hamas-Izz al-Din al-Qassem alltjämt var inblandad i terrorism.

24 I punkt 10 i bilaga B till redogörelsen för skälen för rättsakterna från mars 2018 konstaterade rådet att den senaste översynen av utpekandet av Hamas som utländsk terroristorganisation hade slutförts den 27 juli 2012, med resultatet att den amerikanska regeringen konstaterade att de omständigheter som låg till grund för 1997 års amerikanska beslut inte hade förändrats på ett sätt som kunde motivera att utpekandet skulle upphävas.

25 I punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för rättsakterna från mars 2018 räknade slutligen rådet upp olika omständigheter som hade inträffat mellan 2003 och 2016, vilka de amerikanska myndigheterna grundade sig på för att kvalificera sökanden som en utländsk terroristorganisation, men utan att specificera från vilka beslut de härrörde.

Rättsakterna från juli 2018

26 Den 30 juli 2018 antog rådet dels beslut (Gusp) 2018/1084 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och om upphävande av beslut 2018/475 (EUT L 194, 2018, s. 144), dels genomförandeförordning (EU) 2018/1071 om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av genomförandeförordning 2018/468 (EUT L 194, 2018, s. 23) (nedan gemensamt kallade rättsakterna från juli 2018). ”’Hamas’, inbegripet ’Hamas-Izz al-Din al-Qassem’”, kvarstod i förteckningarna i bilagorna till dessa rättsakter (nedan kallade de omtvistade förteckningarna från juli 2018).

27 Genom skrivelse av den 31 juli 2018 meddelade rådet sökandens advokat redogörelsen för skälen till varför ”’Hamas’, inbegripet ’Hamas-Izz al-Din al-Qassem’” skulle kvarstå i de omtvistade förteckningarna från juli 2018, och informerade sökanden om möjligheten att begära omprövning av förteckningarna i enlighet med artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931.

28 Dessutom offentliggjorde rådet, den 31 juli 2018, i *Europeiska unionens officiella tidning* ett meddelande till personer, grupper och enheter i den förteckning som finns i artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 (EUT C 269, 2018, s. 3).

29 Genom detta meddelande informerade rådet bland annat de berörda personerna och enheterna om följande. Rådet ansåg att skälen för att föra upp dem i de förteckningar som antagits enligt förordning nr 2580/2001 fortfarande var giltiga, vilket innebar att rådet hade beslutat att låta dem kvarstå i de omtvistade förteckningarna från juli 2018. De kunde ansöka om att erhålla rådets redogörelse för skälen till varför de kvarstod i förteckningarna. Dessutom kunde dessa personer och enheter när som helst inge en ansökan till rådet om att beslutet att föra upp dem i de aktuella förteckningarna skulle ses över. Vidare skulle dessa ansökningar, för att de skulle kunna beaktas vid nästa översyn enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931, läggas fram före den 1 oktober 2018.

30 Redogörelsen för skälen för rättsakterna från juli 2018 var identisk med redogörelsen för skälen för rättsakterna från mars 2018, med undantag för några formella skillnader och en hänvisning i punkt 16 i bilaga B till ”rätten till ett effektivt domstolsskydd”, i stället för ”rätten till ett domstolsskydd”.

31 Sökanden reagerade inte på dessa skrivelser eller meddelandet.

Förfarandet och parterna yrkanden

32 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 17 maj 2018 har sökanden väckt förevarande talan.

33 Rådet inkom med svaromål den 13 september 2018.

34 Genom handling som inkom till tribunalens kansli den 14 september 2018 justerade sökanden ansökan med stöd av artikel 86 i tribunalens rättegångsregler, för att ta hänsyn till rättsakterna från juli 2018 i den del de avsåg sökanden.

35 Genom skrivelser av den 13 december 2018 och av den 1 mars och 10 april 2019 ställde tribunalen, som en åtgärd för processledning, frågor till parterna. Parterna besvarade frågorna inom den fastställda fristen.

36 Eftersom ingen part har begärt muntlig förhandling inom den föreskrivna fristen beslutade tribunalen, med stöd av artikel 106.3 i rättegångsreglerna, att avgöra målet utan att inleda den muntliga delen av förfarandet.

37 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara rättsakterna från mars och juli 2018 (nedan kallade de angripna rättsakterna), i den del de avser sökanden, inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem, och

– förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

38 Rådet har yrkat att tribunalen ska

– ogilla sökandens talan i sin helhet, och

– förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

39 Sökanden har till stöd för sin talan åberopat följande sju grunder

– ett åsidosättande av artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931,

– en oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna,

– en oriktig bedömning avseende kvalificeringen av Hamas som en terroristorganisation,

– ett åsidosättande av principen om icke-inblandning,

– ett otillräckligt hänsynstagande till hur situationen utvecklats med beaktande av den tid som förflutit,

– ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten,

– ett åsidosättande av principen om iakttagande av rätten till försvar och om rätt till ett effektivt domstolsskydd.

40 Som svar på en fråga från tribunalen den 1 mars 2019, som en åtgärd för processledning, åberopade sökanden, den 19 mars 2019, en åttonde grund avseende ”en avsaknad av bestyrkande av redogörelserna för skälen”.

41 Tribunalen anser att det lämpligt att pröva den sjätte grunden i andra hand.

Den första grunden, avseende ett åsidosättande av artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931

42 Efter att ha framfört sina synpunkter på utpekandet av de organisationer som omfattas av Home Secretarys beslut och 1995, 1997 och 2001 års amerikanska beslut (nedan gemensamt kallade de amerikanska besluten), har sökanden inom ramen för den första grunden gjort gällande att rådet åsidosatte artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 genom att anse dessa beslut vara sådana beslut som har fattats av behöriga myndigheter i den mening som avses i denna bestämmelse.

43 I detta avseende påpekar tribunalen att den bestämmelse som sökanden har åberopat avser upptagandet av en person eller en enhet i en förteckning för frysning av tillgångar, medan förevarande talan avser beslut som har antagits med stöd av artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931, som avser beslut att låta personer och enheter kvarstå i sådana förteckningar.

44 Enligt domstolen utgör beslutet att låta en person eller enhet kvarstå i förteckningen över dem vars tillgångar ska frysas dock främst en förlängning av det ursprungliga uppförandet, och förutsätter således att risken för att den berörda personen eller enheten deltar i terroristverksamhet, såsom den inledningsvis fastställts av rådet med stöd av det nationella beslut som låg till grund för det ursprungliga uppförandet, kvarstår (dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 61, och dom av den 26 juli 2017, rådet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 39).

45 Grunden är således relevant.

46 För att pröva grunden är det lämpligt att, efter att ha fastställt vilka organisationer som omfattas av de behöriga myndigheters beslut som rådet grundat sig på, först pröva de invändningar som enbart avser besluten från de amerikanska myndigheterna och därefter de invändningar som avser både de amerikanska myndigheternas beslut och Home Secretarys beslut.

Identifiering av organisationer som omfattas av de behöriga myndigheters beslut som rådet grundat sig på

47 Sökanden har anfört att enligt den redogörelse för skälen som rådet översände grundades de angripna rättsakterna på ett beslut av Home Secretary, vilket förbjuder den militära grenen av Hamas, Hamas-Izz al-Din al-Qassem, och på tre amerikanska beslut som avser Hamas utan närmare specificering.

48 Sökanden har ifrågasatt huruvida de amerikanska myndigheterna hade för avsikt att uppta Hamas i dess helhet i förteckningarna och har gjort gällande att rådet, genom att anse att så var fallet, har gjort en sådan extensiv tolkning av deras beslut som inte klart kan utläsas av de förteckningar som dessa myndigheter offentliggjort.

49 Tribunalen konstaterar härvidlag att de amerikanska besluten uttryckligen omnämner ”Hamas” och att denna benämning utvidgades i 1997 och 2001 års amerikanska beslut med ett dussintal andra namn – däribland ”Izz al-Din al-Qassam-brigaderna” – under vilka denna rörelse också varit känd.

50 Denna omständighet kan inte, såsom sökanden har gjort gällande, tolkas så, att den innebär att de amerikanska myndigheterna avsåg att begränsa utpekandet till att endast avse ”Hamas-Izz al-Din al-Qassam”. Bland dessa kompletterande benämningar återfinns sådana som hänvisar till Hamas som helhet, såsom ”Islamic Resistance Movement”, som är den engelska översättningen av ”Harakat Al-Muqawama Al-Islamia”, som är en annan benämning som förekommer i texten och för vilken ”Hamas” är en förkortning. Omnämnandet av dessa olika benämningar syftar endast till att säkerställa den konkreta effektiviteten av de åtgärder som vidtagits mot Hamas, så att Hamas träffas i alla sina kända benämningar och delar.

51 Således avsåg Home Secretarys beslut Hamas-Izz al-Din al-Qassem, medan de amerikanska besluten avsåg Hamas, inklusive Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

Kritiken mot de amerikanska myndigheternas beslut

52 Sökanden har gjort gällande att rådet inte kunde grunda de angripna rättsakterna på besluten från de amerikanska myndigheterna eftersom Förenta staterna utgör ett tredjeland och sådana staters myndigheter i princip inte är ”behöriga myndigheter” i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931.

53 Sökanden har i första hand gjort gällande att det system som införts genom artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 grundas på förtroendet för de nationella myndigheterna, vilket bygger på principen om lojalt samarbete mellan rådet och unionens medlemsstater, gemensamma värderingar som fastställts i fördragen och iakttagande av gemensamma normer, däribland konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950, samt Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Myndigheterna i tredjeland åtnjuter inte motsvarande förtroende.

54 Det följer av domstolens praxis att begreppet ”behörig myndighet” i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 inte är begränsat till medlemsstaternas myndigheter, utan i princip även kan omfatta myndigheter i tredjeländer (dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 22).

55 Domstolens tolkning motiveras dels av lydelsen av artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, där begreppet ”behöriga myndigheter” inte begränsas till enbart medlemsstaternas myndigheter, dels av ändamålet med denna gemensamma ståndpunkt, som antogs för att genomföra Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373 (2001), vilken syftar till att intensifiera kampen mot terrorism på global nivå genom systematiskt och nära samarbete mellan världens alla stater (dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 23).

56 Sökanden har i andra hand, om det godtas att en myndighet i ett tredjeland kan vara en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, gjort gällande att giltigheten av rättsakter som antagits av rådet även är avhängig de kontroller som rådet utför för att säkerställa bland annat att den amerikanska lagstiftningen är förenlig med rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd.

57 I förevarande fall har rådet, i skälen i de angripna rättsakterna, begränsat sig till att beskriva förfaranden för översyn och konstaterat att det fanns möjligheter att överklaga, utan att pröva om rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd faktiskt hade säkerställts.

58 Tribunalen konstaterar härvidlag att enligt domstolen ska rådet, när det grundar sig på ett beslut från ett tredjeland, pröva om beslutet antagits med iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 31).

59 Rådet ska i redogörelser för skälen för sina rättsakter lämna sådana uppgifter som talar för att rådet förvissat sig om att dessa rättigheter har iakttagits (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 31).

60 I detta avseende ska rådet, i redogörelsen för skälen, ange på vilka grunder det anser att beslutet från tredjeland – som rådet lägger till grund för sitt beslut – har antagits med iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd (dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 33).

61 Domstolen har slagit fast att de uppgifter som ska lämnas i redogörelsen för skälen för denna bedömning i förekommande fall kan vara kortfattade (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 33).

62 Det är mot bakgrund av den rättspraxis som redovisats i punkterna 58–61 ovan som tribunalen ska pröva de argument som sökanden anfört avseende dels principen om iakttagande av rätten till försvar, dels rätten till ett effektivt domstolsskydd.

63 Vad gäller rätten till försvar har sökanden gjort gällande att rådet i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna inte har lämnat några uppgifter om varför det efter sin prövning kommit fram till att denna rätt säkerställts i de administrativa förfaranden i Förenta staterna som lett till att vissa organisationer utpekats som terroristorganisationer.

64 I den amerikanska lagstiftningen ställs varken krav på delgivning eller motivering av de beslut som antagits av de behöriga myndigheterna i fråga. Även om artikel 219 INA, som ligger till grund för 1997 års amerikanska beslut, enligt sökanden innehåller en skyldighet att offentliggöra beslutet om utpekande som terroristorganisation i det federala registret, så gäller detta inte för presidentdekret nr 13224, som låg till grund för 2001 års amerikanska beslut, där det inte föreskrevs något krav på åtgärder av detta slag.

65 Rätten till försvar innebär enligt rättspraxis ett krav på att de personer till vilka ett beslut som på ett påtagligt sätt påverkar deras intressen riktas ska ges tillfälle att på ett ändamålsenligt sätt bemöta de uppgifter som anförs mot dem och som ligger till grund för det omtvistade beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 september 2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, punkt 83 och där angiven rättspraxis).

66 När det gäller ett beslut om upptagande av personer eller enheter i en förteckning avseende frysning av tillgångar innebär denna princip att den berörda personen eller enheten underrättas om skälen för åtgärden samtidigt som eller omedelbart efter det att beslutet antas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 december 2011, Frankrike/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, punkt 61).

67 Rådet har i punkt 16 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna anfört följande:

”När det gäller översynsförfarandena och beskrivningen av de rättsmedel som står till förfogande anser rådet att den relevanta lagstiftningen i Förenta staterna säkerställer ett skydd för rätten till försvar …”

68 Den information som rådet lämnade i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna skiljer sig därefter åt beroende på vilket av de amerikanska besluten som avses.

69 När det, å ena sidan, gäller presidentdekreten nr 12947 och 13224, vilka de amerikanska besluten från 1995 och 2001 grundas på, nämns i den beskrivning som rådet lämnat inte någon skyldighet för de amerikanska myndigheterna att upplysa berörda parter om beslutsskälen eller att ens offentliggöra dessa beslut.

70 Härav följer att iakttagandet av rätten till försvar inte kontrollerats för dessa två beslut, och att de följaktligen, i enlighet med den rättspraxis som redovisats i punkterna 58–61 ovan, inte kan ligga till grund för de angripna rättsakterna.

71 När det, å andra sidan, gäller 1997 års amerikanska beslut har rådet visserligen anfört att enligt INA ska ett utpekande av utländska terroristorganisationer eller beslut efter ett upphävande av ett sådant utpekande offentliggöras i det federala registret. Rådet har emellertid inte lämnat någon uppgift om huruvida offentliggörandet av 1997 års amerikanska beslut innehöll några skäl. För övrigt framgår det inte av redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna att sökanden fått någon som helst motivering, utöver artikeldelen i beslutet.

72 Det ska mot denna bakgrund prövas huruvida den omständigheten att ett beslut offentliggörs i en officiell tidning i tredjeland räcker för att rådet ska anses ha uppfyllt sin skyldighet att kontrollera huruvida, i förevarande mål, rätten till försvar har iakttagits i det tredjeland som antagit de beslut som ligger till grund för de angripna rättsakterna, i enlighet med den rättspraxis som angetts i punkterna 58–61 ovan.

73 I detta syfte finns det skäl att hänföra sig till de mål som avgjordes genom dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), och dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet (T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885). I de målen hade rådet, i skälen i en av de aktuella rättsakterna, anfört att beslut av myndigheterna i berört tredjeland hade offentliggjorts i den officiella tidningen i detta tredjeland, utan att lämna någon ytterligare information (dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 145).

74 I domen av den 26 juli 2017, rådet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkterna 36 och 37), ansåg domstolen att de hänvisningar till beslut från myndigheterna i tredjeland som gjorts i skälen i rådets förordning sammantagna inte var tillräckliga för att rådet skulle anses ha genomfört den prövning som krävs när det gäller iakttagandet av rätten till försvar i detta tredjeland.

75 Samma slutsats gör sig, av samma skäl, gällande i förevarande mål, där det i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna endast har uppgetts att 1997 års amerikanska beslut offentliggjorts i det federala registret i Förenta Staterna.

76 Av dessa skäl, och utan att det är nödvändigt att pröva huruvida rätten till ett effektivt domstolsskydd har iakttagits, kan det konstateras att i förevarande fall är de skäl som anförts beträffande de amerikanska besluten otillräckliga, varför de sistnämnda inte kan ligga till grund för de angripna åtgärderna.

77 I artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 krävs dock inte att rådets rättsakter grundar sig på flera beslut av behöriga myndigheter, varför de angripna rättsakterna, när det gäller upptagandet av sökanden i de omtvistade förteckningarna från mars och juli 2018 (nedan kallade de omtvistade förteckningarna), hade kunnat grundas enbart på Home Secretarys beslut. Den fortsatta prövningen av förevarande talan ska således begränsas på så sätt att den sker med utgångspunkt i att de angripna rättsakterna grundat sig på det beslutet.

Kritiken avseende såväl de amerikanska myndigheternas beslut som de brittiska myndigheternas beslut

78 Sökanden har anfört tre skäl för att Home Secretarys beslut och de amerikanska myndigheternas beslut, vilka de angripna rättsakterna grundas på, inte utgör ”beslut av behöriga myndigheter” i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931.

79 Vad sökanden anfört i denna del kommer, i enlighet med vad som angetts i punkt 77 ovan, att prövas med avseende på Home Secretarys beslut.

– Företräde för rättsliga myndigheter

80 Sökanden har gjort gällande att enligt artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 kan rådet endast grunda sig på administrativa beslut när rättsliga myndigheter inte har någon behörighet i frågor om kampen mot terrorism. Så är emellertid inte fallet här, eftersom rättsliga myndigheter i Förenade kungariket har behörighet på detta område. Rådet kunde således inte grunda de angripna rättsakterna på Home Secretarys beslut.

81 Rådet har bestritt detta argument.

82 Tribunalen konstaterar härvidlag att det framgår av rättspraxis att den omständigheten att detta beslut utgjorde ett administrativt beslut och inte ett domstolsavgörande inte i sig är avgörande för tillämpningen av artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, eftersom det av lydelsen av denna bestämmelse framgår att en icke-rättslig myndighet kan utgöra en behörig myndighet i den mening som avses i den bestämmelsen (dom av den 23 oktober 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, punkterna 144 och 145, samt dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 105).

83 Även om det av artikel 1.4 andra stycket i gemensam ståndpunkt 2001/931 framgår att beslut från rättsliga myndigheter är att föredra, utgör artikeln inget hinder mot att beakta beslut från administrativa myndigheter när dessa dels, enligt nationell rätt, de facto har behörighet att vidta restriktiva åtgärder mot grupper som är inblandade i terrorism, dels trots att de endast är administrativa myndigheter, ändå kan anses vara ”likvärdiga” med rättsliga myndigheter (dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 107).

84 Enligt rättspraxis ska administrativa myndigheter likställas med rättsliga myndigheter om deras beslut kan prövas av domstol (dom av den 23 oktober 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 145).

85 Den omständigheten att domstolarna i den berörda staten är behöriga i frågor rörande kampen mot terrorism hindrar således inte att rådet beaktar beslut från en nationell administrativ myndighet som är behörig att anta åtgärder i fråga om kampen mot terrorism (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 108).

86 I förevarande fall framgår det av upplysningar som lämnats av rådet att Home Secretarys beslut kan överklagas till Proscribed Organisations Appeal Commission (överklagandenämnd rörande förbjudna organisationer, Förenade kungariket), som beslutar med tillämpning av principer för domstolsprövning och vars avgörande parterna kan överklaga till en appellationsdomstol efter tillstånd från överklagandenämnden eller, om den inte meddelar sådant tillstånd, från appellationsdomstolen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2006, People's Mojahedin Organization of Iran/rådet, T-228/02, EU:T:2006:384, punkt 2).

87 Under sådana omständigheter kan Home Secretarys beslut bli föremål för domstolsprövning. Enligt den rättspraxis som redovisats i punkterna 83 och 84 ovan ska denna myndighet därmed likställas med en rättslig myndighet och således, såsom rådet gjort gällande, anses vara en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och i enlighet med den rättspraxis där detta redan slagits fast vid flera tillfällen (dom av den 23 oktober 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 144, och dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkterna 120–123).

88 Det följer av det ovan anförda att de angripna rättsakterna inte kan ogiltigförklaras enbart av det skälet att rådet i redogörelsen för skälen hänvisade till ett beslut av Home Secretary, som är en administrativ myndighet.

– Den omständigheten att Home Secretarys beslut innebär ett upprättande av en förteckning över terroristorganisationer

89 Sökanden har gjort gällande att åtgärderna från de behöriga myndigheter som berörs av de angripna rättsakterna, bland vilka Home Secretary ingår, i praktiken består i att upprätta förteckningar över terroristorganisationer för att införa restriktioner för dem. Behörigheten att upprätta förteckningar utgör inte en behörighet att vidta straffrättsliga åtgärder såsom ”inledande av undersökningar eller rättsliga åtgärder” eller meddelande av en ”dom”, för att citera de befogenheter som en ”behörig myndighet” har enligt artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931.

90 Rådet har bestritt dessa argument.

91 Enligt rättspraxis finns det i gemensam ståndpunkt 2001/931 inte något krav på att den behöriga myndighetens beslut ska fattas inom ramen för ett straffrättsligt förfarande i egentlig mening. Det som krävs är, med hänsyn till de syften som eftersträvas med gemensam ståndpunkt 2001/931 vid genomförandet av Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373 (2001), att det nationella förfarandet i fråga syftar till att bekämpa terrorism i vid bemärkelse (dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 113).

92 Domstolen har slagit fast att skyddet för de berörda personerna inte försvagas av att den nationella myndigheten inte har fattat sitt beslut inom ramen för ett förfarande som syftar till att straff ska utdömas, utan i ett förfarande som endast kan utmynna i att preventiva åtgärder vidtas (dom av den 15 november 2012, Al-Aqsa/rådet och Nederländerna/Al-Aqsa, C-539/10 P och C-550/10 P, EU:C:2012:711, punkt 70).

93 I förevarande fall innebär Home Secretarys beslut ett förbud mot organisationer som anses vara terroristorganisationer, och det är därmed ett beslut som, vilket krävs enligt rättspraxis, fattas i ett nationellt förfarande vars huvudsakliga syfte är att vidta förebyggande eller repressiva åtgärder mot sökanden inom ramen för terroristbekämpning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 115).

94 När det gäller den omständigheten att myndighetens ifrågavarande verksamhet leder till upprättandet av en förteckning över personer eller enheter som är inblandade i terrorism, understryker tribunalen att det inte i sig innebär att myndigheten inte har gjort en individuell bedömning av var och en av dessa personer eller enheter innan de upptas i dessa förteckningar eller att dessa bedömningar nödvändigtvis är godtyckliga eller grundlösa (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 118).

95 Det som ska prövas är inte i första hand att den aktuella myndighetens verksamhet utmynnar i ett upptagande i en förteckning över personer, grupper eller enheter som är inblandade i terrorism, utan huruvida denna verksamhet utövas under iakttagande av tillräckliga garantier för att rådet ska kunna stödja sig på denna i syfte att fatta ett eget beslut om upptagande i en förteckning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 118).

96 Sökandens påstående att behörigheten att upprätta sådana förteckningar inte kan kännetecknа en behörig myndighet, i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, är således inte korrekt.

97 De argument som sökanden i övrigt har anfört leder inte till någon annan bedömning.

98 Sökanden har för det första gjort gällande att enligt artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 får bara förteckningar som upprättats av Förenta nationernas säkerhetsråd beaktas av rådet.

99 Detta argument kan inte godtas. Syftet med den sista meningen i artikel 1.4 första stycket i gemensam ståndpunkt 2001/931 är endast att ge rådet en ytterligare möjlighet att uppta en person, grupp eller enhet i förteckningen, vid sidan av dess möjlighet att besluta om upptagande med stöd av beslut från nationella behöriga myndigheter.

100 Sökanden har för det andra anfört att i den mån som unionens förteckningar återger de förteckningar som föreslås av behöriga myndigheter utgör unionsförteckningen endast en förteckning över förteckningar och utvidgar därigenom tillämpningsområdet för antagna nationella administrativa åtgärder, som i vissa fall antagits av myndigheter i tredjeland, utan att informera berörda personer om detta och utan att ge dem möjligheter till ett effektivt försvar.

101 Tribunalen konstaterar härvidlag, såsom sökanden har anfört, att rådet grundar sitt beslut på bedömningar som gjorts av andra myndigheter när det identifierar personer eller enheter som ska vara föremål för frysning av tillgångar.

102 Inom ramen för gemensam ståndpunkt 2001/931 har det införts en särskild form av samarbete mellan medlemsstaternas myndigheter och unionens institutioner, som innebär en skyldighet för rådet att i så stor utsträckning som möjligt godta den bedömning som gjorts av den behöriga nationella myndigheten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 oktober 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 133, och dom av den 4 december 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/rådet, T-284/08, EU:T:2008:550, punkt 53).

103 Det ankommer i princip inte på rådet att pröva om den berördes grundläggande rättigheter har respekterats av medlemsstaternas myndigheter, då detta uteslutande är nationella domstolars sak att pröva (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 juli 2007, Sison/rådet, T-47/03, ej publicerad, EU:T:2007:207, punkt 168).

104 Det är endast undantagsvis, när sökanden med stöd av konkreta bevis gör gällande att medlemsstaternas myndigheter inte har respekterat grundläggande rättigheter, som tribunalen ska pröva om dessa verkligen har respekterats (se, analogt, dom av den 25 juli 2018, Minister for Justice and Equality (Brister i domstolssystemet), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, punkt 36).

105 När det däremot gäller myndigheter i tredjeland är rådet, enligt vad som anges i punkterna 58 och 59 ovan, skyldigt att på eget initiativ förvissa sig om att dessa rättigheter faktiskt respekterats och att motivera sitt beslut i detta avseende.

106 Av det ovan anförda följer att de angripna rättsakterna inte kan ogiltigförklaras av den anledningen att Home Secretarys åtgärd innebär ett upprättande av förteckningar över terroristorganisationer.

– Avsaknaden av bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier som legat till grund för Home Secretarys beslut

107 Sökanden har gjort gällande att rådet, eftersom det grundade sig på ett administrativt beslut och inte ett rättsligt avgörande, måste bevisa att beslutet var ”grundat på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier”, såsom föreskrivs i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931.

108 Detta argument rör inte frågan huruvida det rör sig om ”beslut som fattats av behöriga myndigheter” i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, vilket är föremålet för tribunalens prövning i denna del. Argumentet kommer därför att prövas inom ramen för den sjätte grunden.

– Förväxling mellan de faktiska omständigheter som påstås härröra från de åberopade nationella besluten och de omständigheter som påstås härröra från andra källor

109 När det gäller de omständigheter som motiverar att sökanden kvarstår i de omtvistade förteckningarna, anser sökanden att i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna borde rådet ha angett huruvida omständigheterna härrörde från ett nationellt beslut eller en offentlig källa, eftersom bevisreglerna är olika i de båda fallen. I det första fallet borde rådet ha visat att det nationella beslutet hade fattats av en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, medan i det andra fallet kunde bevisningen styrkas fritt.

110 Sökanden har anfört att i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna angav rådet likväl inte ursprunget till de omständigheter som ägt rum mellan juli 2014 och april 2016. Dessa omständigheter kunde inte härröra från beslut som kvalificerade sökanden som utländsk terroristorganisation, eftersom, såsom angavs i punkt 10 i samma bilaga, den senaste översynen i detta avseende ägde rum i juli 2012.

111 Eftersom denna fråga inte rör artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, angående upptagande av personer och terroristenheter i förteckningar över frysning av tillgångar, utan avser motiveringen av de angripna rättsakterna, ska den besvaras inom ramen för den sjätte grunden, som ska prövas nedan.

Slutsats avseende den första grunden

112 Det följer av punkterna 58–76 ovan att när det gäller upptagandet av sökanden i de omtvistade förteckningarna, kan inte de angripna rättsakterna grundas på de amerikanska besluten, eftersom rådet inte har uppfyllt sin motiveringsskyldighet när det gäller kontrollen av huruvida rätten till försvar har iakttagits i Förenta staterna.

113 Det framgår vidare av punkterna 49–51 ovan att de amerikanska myndigheternas beslut avsåg Hamas i sin helhet, medan de brittiska myndigheternas beslut enbart avsåg Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

114 Enligt sökanden innebär detta att de angripna rättsakterna ska ogiltigförklaras såvitt gäller Hamas och endast kan bestå såvitt gäller Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Dessa två enheter ska nämligen skiljas åt, eftersom Hamas är ett politiskt parti som lagligen deltar i valen och i regeringen i Palestina, och Hamas-Izz al-Din al-Qassem är en motståndsrörelse till den israeliska ockupationen.

115 Rådet har kritiserat denna ståndpunkt och anser att det inte kan göras någon åtskillnad mellan de två enheterna. Till stöd för detta hänvisar rådet i sitt svaromål till en förklaring av sökanden där den har presenterat sin organisation så, att den omfattar båda enheterna. Förklaringen lyder enligt följande (se punkt 19 i svaromålet i vilket rådet återger punkterna 7 och 8 i den ansökan genom vilken talan väcktes i det mål som avgjordes genom domen av den 14 december 2018, Hamas/rådet (T-400/10 RENV, under överklagande, EU:T:2018:966):

”Hamas omfattar en politisk och en väpnad gren: Brigaderna Ezzedine Al-Qassam [= Hamas IDQ]. Ledningen för Hamas är tvehövdad. Den interna ledningen är uppdelad mellan Västbanken och Gazaremsan och den externa ledningen finns i Syrien … Även om den militära grenen är relativt oberoende, omfattas den alltjämt av de allmänna strategier som utvecklas av den politiska ledningen. Den politiska ledningen fattar beslut som den militära grenen respekterar, till följd av den starka solidaritet som rörelsens religiösa komponent ger upphov till.”

116 Denna förklaring har ett betydande bevisvärde, eftersom den, såsom rådet har påpekat, dels kommer från sökanden, dels inte har bestritts i efterhand genom konkret bevisning av sökanden.

117 Sökanden har inte använt sig av möjligheten i artikel 83.2 i rättegångsreglerna att komplettera utredningen i målet efter det att tribunalen enligt punkt 1 i samma bestämmelse beslutat att en andra skriftväxling inte var nödvändig.

118 Mot den bakgrunden kan Hamas-Izz al-Din al-Qassem, inom ramen för bedömningen av den första grunden i förevarande mål, inte anses vara en organisation som är skild från Hamas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 april 2015, Bank of Industry and Mine/rådet, T-10/13, EU:T:2015:235, punkterna 182, 183 och 185, samt dom av den 29 april 2015, National Iranian Gas Company/rådet, T-9/13, ej publicerad, EU:T:2015:236, punkterna 163 och 164).

119 Detta gäller i än högre grad då Hamas, trots att åtgärder för frysning av tillgångar vidtagits mot den organisationen sedan flera år, inte har försökt visa för rådet att organisationen inte var inblandad i de handlingar som föranledde antagandet av dessa åtgärder genom att, på ett sätt som skingrar alla tvivel, ta avstånd från Hamas-Izz al-Din al-Qassam, som enligt Hamas var ensam var ansvarig för dessa handlingar.

120 Av ovan angivna skäl, och med förbehåll för prövningen av de argument som anges i punkterna 107, 109 och 110 ovan, kan talan inte vinna bifall på denna grund.

Den sjätte grunden, avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten

121 Den sjätte grunden består av tre delar.

Den sjätte grundens första del

122 Såsom redan har angetts ovan i punkt 107 har sökanden hävdat att rådet i skälen i de angripna rättsakterna borde ha angett de ”bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier” som låg till grund för besluten från behöriga myndigheter.

123 Rådet anser att argumentet saknar grund.

124 Mot bakgrund av vad som slagits fast i punkt 77 ovan kan denna grund endast prövas såvitt gäller Home Secretarys beslut.

125 Tribunalen konstaterar att det som sökanden påstått är felaktigt i sak. Rådet har nämligen, i punkt 14 i bilaga A till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, angett flera omständigheter som legat till grund för Home Secretarys beslut.

126 Under alla omständigheter saknar argumentet grund.

127 I artikel 1.4 första stycket i gemensam ståndpunkt 2001/931 föreskrivs att förteckningar avseende frysning av tillgångar ska upprättas på grundval av exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet, som visar att ett beslut har fattats av en behörig myndighet beträffande de personer, grupper eller enheter som avses, oavsett om det gäller inledande av undersökningar eller rättsliga åtgärder i fråga om en terroristhandling, eller försök att begå, delta i eller underlätta en sådan handling, ”grundat på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier”, eller på en dom om ansvar för sådana handlingar.

128 Det följer av den allmänna systematiken i denna bestämmelse att kravet på att rådet, innan det för upp personer eller enheter i förteckningar avseende frysning av tillgångar med stöd av beslut som fattats av behöriga myndigheter, ska kontrollera att beslutet är ”grundat på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier”, endast rör beslut om inledande av undersökningar eller rättsliga åtgärder, och inte fällande domar.

129 Den åtskillnad som således gjorts mellan de två typerna av avgöranden följer av tillämpningen av principen om lojalt samarbete mellan institutionerna och medlemsstaterna. Det är mot bakgrund av denna princip som restriktiva åtgärder antas för att bekämpa terrorism och det är i enlighet med denna princip som rådet ska uppföra personer eller enheter som utövar terrorism i förteckningarna om frysning av tillgångar, med stöd av beslut som antagits av nationella myndigheter, utan att vara skyldig eller ens ha möjlighet att ifrågasätta dessa.

130 Den sålunda definierade principen om lojalt samarbete är tillämplig på nationella fällande domar, vilket får till följd att rådet inte, innan det för upp personer eller enheter i förteckningar avseende frysning av tillgångar, får kontrollera att sådana avgöranden grundas på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier och att rådet på denna punkt ska godta den bedömning som gjorts av den nationella myndigheten.

131 Vad gäller nationella beslut om inledande av undersökningar eller rättsliga åtgärder fattas dessa till sin natur i början av eller under ett förfarande som ännu inte har avslutats. Det har, för att säkerställa att kampen mot terrorismen kan föras effektivt, ansetts ändamålsenligt att rådet kan grunda sig på sådana beslut när den antar restriktiva åtgärder, även om besluten endast är av förberedande karaktär, samtidigt som det, för att säkerställa skyddet av de personer som är föremål för dessa förfaranden, har föreskrivits att rådet ska kontrollera att besluten grundas på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier.

132 I detta fall var Home Secretarys beslut slutgiltigt i den meningen att det inte skulle följas av någon utredning. Såsom framgår av rådets svar på en fråga från tribunalen syftade beslutet till att förbjuda sökanden i Förenade kungariket, med straffrättsliga konsekvenser för de personer som hade band, även avlägsna sådan, till sökanden.

133 Home Secretarys beslut var således inte ett beslut om inledande av undersökningar eller rättsliga förfaranden utan det ska likställas med en fällande dom, vilket innebär att rådet vid tillämpningen av artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 inte var skyldigt att i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna ange de bevis och allvarliga indicier som denna myndighets beslut grundades på.

134 Den omständigheten att Home Secretary är en förvaltningsmyndighet saknar betydelse eftersom, såsom framgår av punkterna 86 och 87 ovan, dess beslut kan bli föremål för rättslig prövning, varför den ska likställas med en rättslig myndighet.

135 Eftersom dessa omständigheter inte måste anges måste rådet inte heller styrka dem.

136 Således kan kritik inte riktas mot rådet för att det, i redogörelserna för skälen till de angripna rättsakterna, inte uppgav eller styrkte ”de bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier” som låg till grund för Home Secretarys beslut.

137 Talan kan således inte vinna bifall på den sjätte grundens första del.

Den sjätte grundens andra del

138 Det framgår av rättspraxis att om en betydande tidsrymd har förflutit mellan det nationella beslut som legat till grund för det ursprungliga upptagandet i en förteckning och antagandet av rättsakter som syftar till att bibehålla detta upptagande, får rådet – för att fastställa risken för att den berörda personen eller enheten är delaktig i terroristverksamhet – inte begränsa sig till att konstatera att beslutet alltjämt är gällande, utan ska göra en förnyad bedömning av situationen med beaktande av nyare fakta, vilka visar att risken kvarstår (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkterna 54 och 55, och dom av den 26 juli 2017, rådet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkterna 32 och 33).

139 Av denna rättspraxis framgår även att de nyare fakta som ligger till grund för beslutet att låta en person eller en enhet kvarstå i förteckningar avseende frysning av tillgångar kan komma från andra källor än nationella beslut som antagits av behöriga myndigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 72, och dom av den 26 juli 2017, rådet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 50).

140 I det aktuella fallet är Home Secretarys ursprungliga beslut från 2001, medan de angripna rättsakterna antogs i mars och juli 2018.

141 Eftersom det skiljer 17 år mellan Home Secretarys ursprungliga beslut och de angripna rättsakterna kunde inte rådet, i enlighet med den rättspraxis som det erinrats om i punkt 138, ovan begränsa sig till att konstatera att Home Secretarys beslut alltjämt var gällande, utan att hänvisa till nyare material som visade att risken för att sökanden var delaktig i terroristverksamhet kvarstod.

142 Rådet har lämnat sådana nyare omständigheter i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna.

143 I punkt 15 i bilaga A till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna angav således rådet två omständigheter som hade samband med förfarandet för översyn av Home Secretarys beslut, vilket ägde rum i september 2016.

144 I punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna redogjorde rådet för tretton omständigheter som hade samband med de amerikanska myndigheternas kvalificering av sökanden som utländsk terroristorganisation. Dessa omständigheter har beskrivits på följande sätt:

– ”[H]amas tog på sig ansvaret för en självmordsattack som utfördes i september 2003, under vilken nio soldater i den israeliska armén dödades och trettio personer skadades utanför sjukhuset Assaf Harofeh och militärbasen Tzrifin (Israel).

– I januari 2004 förstörde en självmordsbombare en buss i närheten av premiärministerns residens i Jerusalem, varvid elva civila dödades och trettio skadades. Denna attack har Hamas och al-Aqsa-martyrernas brigad gemensamt tagit på sig ansvaret för.

– I januari 2005 detonerade terrorister en sprängladdning på den palestinska sidan av gränsövergången Karni, vilket skapade en öppning som gjorde det möjligt för palestinska beväpnade män att komma in på den israeliska sidan. De dödade sex israeliska civila och skadade fem. Denna handling har Hamas och al-Aqsa-martyrernas brigad tagit på sig ansvaret för.

– I januari 2007 tog Hamas på sig ansvaret för kidnappningen av tre barn i Gazaremsan.

– I januari 2008 dödade en palestinsk krypskytt från Gazaremsan en 21-årig ecuadoriansk volontär som arbetade på fälten i kibbutzen Ein Hashlosha (Israel). Denna handling har Hamas tagit på sig ansvaret för.

– I februari 2008 dödade en självmordsbombare från Hamas en äldre kvinna och skadade 38 personer i ett köpcentrum i Dimona (Israel). En polis sköt en andra terrorist till döds innan han hann detonera sitt bombbälte. Hamas betecknade attentatet som ”hjältemodigt”.

– Den 14 juni 2010 besköt beväpnade gärningsmän en polisbil i Hebron (Västbanken), varvid en polis dödades och ytterligare två skadades. Genom en gemensam insats av Israels säkerhetstjänst, israelisk polis och Tsahal kunde angriparna gripas den 22 juni 2010. Under förhören angav den Hamasgrupp som var ansvarig för attacken att gruppen hade bildats flera år tidigare och att den utrustat sig med vapen, bland annat Kalasjnikov-karbiner och andra automatkarbiner. Under förhöret visade det sig också att gruppen planerade att utföra andra attacker, inbegripet bortförandet av en soldat och en civil i Etzion-blocket norr om berget Hebron.

– I april 2011 avfyrade Hamas en Kornet-missil som träffade en israelisk skolbuss. En 16-årig skolpojke skadades allvarligt. Busschaufförен blev lindrigt skadad. Den stridsspets som användes i attacken kan tränga igenom armeringen på en modern stridsvagn.

– Den 20 augusti 2011 avfyrade gärningsmän raketer mot befolkningen i Ofakim (Israel). Två barn och en annan civil skadades. Denna handling har Hamas tagit på sig ansvaret för.

– Den 7 juli 2014 tog Hamas på sig ansvaret för att ha avfyrat raketer mot de israeliska städerna Ashdod, Ofakim, Ashkelon och Netivot.

– I augusti 2014 tog Hamas på sig ansvaret för att i juni 2014 ha kidnappat och mördat tre israeliska tonåringar på Västbanken.

– I november 2014 tog Hamas på sig ansvaret för en fordonsattack mot en grupp fotgängare i Jerusalem.

– I april 2016 tog Hamas på sig ansvaret för ett bombattentat mot en buss i Jerusalem, vilket ledde till att 18 personer skadades.”

145 Såsom redan har angetts ovan i punkterna 109 och 110 har sökanden kritiserat rådet för att inte ha angett huruvida de omständigheter som inträffade mellan juli 2014 och april 2016 härrörde från ett beslut från en nationell myndighet eller från en annan källa.

146 Enligt sökanden är det viktigt att fastställa källan till den angivna omständigheten eftersom det avgör vilken bevismetod som rådet ska tillämpa. Om den angivna omständigheten kommer från ett nationellt beslut, ska institutionen styrka att beslutet härrör från en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, men om omständigheten kommer från en annan källa kan institutionen styrka bevisningen fritt.

147 I punkt 71 i domen av den 26 juli 2017, rådet/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), och i punkt 49 i domen av den 26 juli 2017, rådet/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), har domstolen slagit fast att inom ramen för en talan mot beslutet att låta den berörda personen eller enheten kvarstå i den omtvistade förteckningen, kan vederbörande bestrida samtliga omständigheter rådet har åberopat för att styrka att risken för att denna person eller enhet deltar i terroristverksamhet kvarstår, oavsett om dessa omständigheter härrör från ett nationellt beslut som antagits av en behörig myndighet eller från andra källor.

148 Domstolen har även angett att vid ett sådant bestridande ankommer det på rådet att visa att det finns grund för de omständigheter som läggs den berörda personen eller enheten till last, och på unionsdomstolen att kontrollera att dessa omständigheter är materiellt riktiga (dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 71, och dom av den 26 juli 2017, rådet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 49).

149 Av denna rättspraxis följer att de omständigheter som rådet har använt för att fastställa att risken för att en person eller en enhet deltar i terroristverksamhet kvarstår och som kommer från ett nationellt beslut ska styrkas på samma sätt som omständigheter som kommer från andra källor.

150 Under dessa omständigheter anser tribunalen, i motsats till vad sökanden har påstått, att rådet inte är skyldigt att i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna ange källan till de omständigheter som åberopats för att låta en person eller enhet kvarstå i en förteckning avseende frysning av tillgångar, och för det fall att omständigheten kommer från ett nationellt beslut måste rådet således inte styrka att beslutet har antagits av en behörig myndighet i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931.

151 När det gäller den sistnämnda bestämmelsen ska det dessutom erinras om att den avser upptagandet av personer eller enheter i förteckningar om frysning av tillgångar, och inte beslut att låta personer eller enheter kvarstå i dessa förteckningar, vilka regleras av artikel 1.6 i gemensam

ståndpunkt 2001/931. Bestämmelsen kan således inte åberopas för att ålägga rådet att ange källan till de faktiska omständigheter som ligger till grund för att låta en person eller en enhet kvarstå i förteckningarna över frysning av tillgångar.

152 Talan kan således inte vinna bifall på den sjätte grundens andra del.

Den sjätte grundens tredje del

153 Sökanden har gjort gällande att motiveringen av en rättsakt ska ge uttryck för institutionens eget val. Så är emellertid inte fallet i förevarande mål, eftersom rådet, för att motivera de angripna rättsakterna, har begränsat sig till att kopiera handlingar som offentliggjorts på internet. Detta gäller i synnerhet beskrivningarna av de nationella förfarandena.

154 Enligt fast rättspraxis syftar kravet på motivering till att dels ge den som berörs av en sådan rättsakt tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om den är välgrundad eller om den eventuellt är behäftad med ett fel som innebär att dess giltighet kan ifrågasättas vid unionsdomstolen, dels göra det möjligt för unionsdomstolen att pröva rättsaktens lagenlighet (se dom av den 21 april 2016, rådet/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, punkt 70 och där angiven rättspraxis).

155 Även om det antas att rådet verkligen hade återgett handlingar som var offentliggjorda på internet har sökanden i förevarande fall inte angett varför den omständigheten skulle utgöra ett hinder för att motiveringen av de angripna rättsakterna ska anses uppfylla dessa målsättningar.

156 Motiveringsskyldigheten kan således inte anses ha åsidosatts enbart av det skälet att rådet återgav utdrag ur handlingar som var offentliggjorda på internet.

157 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den sjätte grundens tredje del.

158 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den sjätte grunden.

Den andra grunden, avseende en ”oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna”

159 Genom den grund som avser en ”oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna” bestrider sökanden de sakomständigheter som rådet angett i redogörelserna för skälen för de angripna rättsakterna, med motiveringen att de saknar den exakthet som krävs, att de inte är fastställda, samt att de ligger alltför långt tillbaka i tiden för att kunna motivera att sökanden ska kvarstå i de omtvistade förteckningarna.

160 Denna grund bör endast prövas i den utsträckning den berör de sakomständigheter som rådet åberopat för att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna. Som framgår av prövningen av den sjätte grundens första del måste nämligen inte de sakomständigheter som ligger till grund för Home Secretarys beslut anges i de angripna rättsakterna eller styrkas av rådet.

161 För att motivera att sökanden kvarstod i de omtvistade förteckningarna har rådet, i enlighet med domstolen praxis som det erinrats om i punkt 138 ovan, grundat sig på olika sakomständigheter som angetts i bilagorna till redogörelserna för skälen för de angripna rättsakterna.

162 Dessa omständigheter är dels de som rådet redogjorde för avseende det översynsförfarande som ägde rum i Förenade kungariket i september 2016 (punkt 15 i bilaga A till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna), dels de som har samband med de beslut i vilka sökanden kvalificerades som utländsk terroristorganisation av de amerikanska myndigheterna (punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna).

163 Vad gäller omständigheterna i punkt 15 i bilaga A till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, har rådet anfört att i september 2016 var förbudet mot sökanden i Förenade kungariket föremål för en översyn av den myndighetsövergripande gruppen för översyn av förbud och att den utmynnat i att Hamas-Izz al-Din al-Qassem alltjämt var inblandad i terrorism, utifrån följande två händelser:

– Under konflikten mellan Israel och Gaza sommaren 2014 dödades sex israeliska civila och en thailändsk medborgare i samband med raketattacker, och ett tyskt kryssningsfartyg utsattes för raketattacker.

– Hamas använde sociala medier för att utfärda varningar till bland annat flygbolag i Förenade kungariket om att Hamas avsåg att attackera flygplatsen Ben Gurion i Tel Aviv (Israel), vilket skulle ha kunnat orsaka civila dödsoffer. Hamas försökte också attackera flygplatsen i juli 2014.

164 Vad gäller de omständigheter som angavs i punkt 17 i bilaga B till nämnda redogörelse till de angripna rättsakterna har de återgivits ovan i punkt 144.

165 När nya faktiska omständigheter läggs fram för att motivera att en person eller enhet kvarstår i förteckningar om frysning av tillgångar, har domstolen ansett att unionsdomstolen är skyldig att särskilt kontrollera dels huruvida motiveringsskyldigheten som föreskrivs i artikel 296 FEUF har iakttagits, dels huruvida skälen styrks av bevisning (dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 70, och dom av den 26 juli 2017, rådet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 48).

166 Med beaktande av denna rättspraxis och sökandens invändningar ska det prövas huruvida de omständigheter som anges i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna är tillräckligt motiverade och om det har fastställts att de är materiellt riktiga.

Motiveringen av de omständigheter som anges i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna

167 Sökanden har gjort gällande att de omständigheter som angetts i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna är alltför vaga, eftersom de varken var daterade eller lokaliserade, så att det inte gick att förstå hur de kunde tillskrivas Hamas eller Hamas-Izz al-Din al-Qassem, och att rådet inte angav hur de omständigheter som tillskrevs Hamas-Izz al-Din al-Qassem även kunde tillskrivas Hamas.

168 Domstolen har slagit fast att unionsdomstolarna är skyldiga att särskilt kontrollera efterlevnaden av den motiveringsskyldighet som föreskrivs i artikel 296 FEUF och därmed att de anförda skälen är tillräckligt precisa och konkreta (dom av den 26 juli 2017, rådet/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, punkt 70, och dom av den 26 juli 2017, rådet/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, punkt 48).

169 Enligt fast rättspraxis ska det av den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att den som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig domstol ges möjlighet att utföra sin prövning (se dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

170 Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av huruvida en motivering är tillräcklig inte ska ske endast utifrån rättsaktens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 53, och dom av den 14 oktober 2009, Bank Melli Iran/rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, punkt 82).

171 I synnerhet är ett beslut som går någon emot tillräckligt motiverat om det har tillkommit i ett sammanhang som är känt för den berörde, så att denne har möjlighet att förstå innebörden av den åtgärd som vidtas gentemot vederbörande (dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 54, och dom av den 14 oktober 2009, Bank Melli Iran/rådet, T-390/08, EU:T:2009:401, punkt 82).

172 I förevarande fall kan det konstateras att de omständigheter som angavs i punkt 15 i bilaga A till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna (se ovan punkt 163), och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen (se ovan punkt 144), i vart fall är daterade vad gäller året, månaden och till och med dagen då de inträffade.

173 Dessa omständigheter ägde dessutom rum i ett sammanhang som är känt för sökanden, eftersom de inträffade, eller antogs inträffa, på en eller flera platser som är väl kända för sökanden och där sökanden har flera medlemmar som kan meddela sökanden alla nödvändiga uppgifter för att kunna identifiera omständigheterna.

174 För de flesta av dem har även typen av attack och offren specificerats, vilket ytterligare förenklar identifieringen av de berörda omständigheterna.

175 Under dessa förhållanden anser tribunalen att de omständigheter som anges i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna har beskrivits tillräckligt precist och konkret för att sökanden ska kunna bestrida dem och för att tribunalen ska kunna pröva dem.

176 Vad gäller sökandens argument att vad gäller Hamas hade dessa omständigheter inte tillskrivits organisationens politiska del eller motståndsrörelsen Hamas-Izz al-Din al-Qassem, är argumentet utan verkan, eftersom dessa två enheter, i enlighet med vad som framgår av punkterna 116–118 ovan, betraktas som en och samma organisation vid tillämpningen av bestämmelserna om kampen mot terrorismen.

177 De omständigheter som anges i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna är således tillräckligt motiverade.

Huruvida de omständigheter som anges i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna är materiellt riktiga

178 Enligt sökanden kan inte de omständigheter som anges i punkt 15 i bilaga A (se ovan punkt 163) och i punkt 17 i bilaga B (se ovan punkt 144) till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna ligga till grund för beslutet att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna. För det första var dessa omständigheter, i synnerhet de som inträffade före år 2009, för gamla för att motivera att sökanden skulle kvarstå i förteckningarna. För det andra har dessa omständigheter inte styrkts. I detta hänseende har sökanden gjort gällande att Hamas inte har tagit på sig ansvaret för de omständigheter som inträffade i augusti 2014, november 2014 och i april 2016, vilka är angivna i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, och att den omständighet som inträffade den 7 juli 2014, angiven i samma punkt, borde ha beaktats mot bakgrund av det pågående kriget i Gaza år 2014.

179 Rådet har bestritt denna grund.

180 När det gäller sökandens argument att omständigheterna är för gamla, ska det konstateras att i punkt 33 i domen av den 26 juli 2017, rådet/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), slog domstolen fast att när nio år har förflutit mellan å ena sidan antagandet av de nationella beslut som låg till grund för det ursprungliga uppförandet av sökanden i förteckningarna om frysning av tillgångar, och antagandet av rättsakter om att låta sökanden kvarstå i de aktuella förteckningarna å den andra, ska rådet lägga nyare omständigheter till grund för beslutet.

181 I analogi med dessa skäl ska det, vilket sökanden anser, i förevarande fall konstateras att de sex första omständigheterna som anges i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna (se ovan punkt 144), vilka ägde rum mellan åren 2003 och 2008, det vill säga mer än nio år före antagandet av de angripna rättsakterna, är alltför gamla för att motivera beslutet att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna.

182 När det gäller tidpunkten kan de sju andra omständigheterna som anges i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna delas in i två grupper, nämligen de som inträffade åren 2010 och 2011 och de som inträffade åren 2014 och 2016. Till åren 2014 och 2016 ska två omständigheter som angavs i punkt 15 i bilaga A och som inträffade år 2014 läggas till.

183 Bland dessa omständigheter anser tribunalen att de tre som ägde rum under 2010 och 2011, vilka anges i sjunde, åttonde och nionde hand i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, också ligger alltför långt tillbaka i tiden för att kunna motivera att sökanden ska kvarstå i de omtvistade förteckningarna från år 2018. Med hänsyn till domstolens krav på att nyare omständigheter ska ligga till grund för beslutet att låta en person eller en enhet kvarstå i förteckningar om frysning av tillgångar, anser tribunalen att en tidsskillnad på sju eller åtta år inte skiljer sig väsentligt från nio år, vilket domstolen redan i domen av den 26 juli 2017, rådet/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), ansåg var en för stor skillnad.

184 Det följer härav att endast de fyra sista omständigheterna som anges i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna och de två omständigheter som angavs i punkt 15 i bilaga A, vilka ägde rum åren 2014 och 2016, är tillräckligt aktuella för att ligga till grund för de angripna rättsakterna.

185 Tribunalen ska således pröva sökandens argument att rådets bevisning är otillräcklig endast i förhållande till dessa sex omständigheter.

186 Enligt rättspraxis ska den part som bestrider bevisning som den andra parten åberopat uppfylla två kumulativa villkor.

187 För det första får bestridandet inte vara allmänt hållet, utan ska vara konkret och detaljerat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 september 2013, Duravit m.fl./kommissionen, T-364/10, ej publicerad, EU:T:2013:477, punkt 55).

188 För det andra måste ett bestridande av att sakomständigheter är materiellt riktiga framgå klart av den första inlagan rörande den angripna rättsakten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 april 2015, Tomana m.fl./rådet och kommissionen, T-190/12, EU:T:2015:222, punkt 261).

189 Dessa krav ska göra det möjligt för svaranden att i skedet för ansökan få preciserade upplysningar om de invändningar som sökanden gör och därmed att kunna förbereda sitt försvar på ett lämpligt sätt.

190 I förevarande fall är invändningarna mot omständigheterna från augusti och november 2014, vilka har angetts i elfte och tolfte hand i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, tillräckligt konkreta för att tribunalen ska kunna beakta dem.

191 Vad gäller omständigheten från augusti 2014 har sökanden nämligen i punkt 98 i ansökan, med stöd av en handling, gjort gällande följande:

”Hamas har inte organiserat eller tagit på sig ansvaret för kidnappningen. Det är den israeliska regeringen som falskeligen har tillskrivit sökanden ansvaret för denna tragiska gärning för att legitimera sitt militära ingripande år 2014. Vidare har flera högt uppsatta aktörer, såsom den tidigare chefen för Shin Bet, Yuval Diskin, bestridit den israeliska regeringens analys i pressen och hävdat att det var enskilda gärningsmän som agerade på eget initiativ.”

192 För omständigheten från november 2014 har sökanden på samma sätt i punkt 99 i ansökan, med stöd av en handling, gjort gällande följande:

”… Hamas har aldrig tagit på sig ansvaret för detta attentat och enligt korrespondenten för tidningen *Le Monde*, är attacker av detta slag, bland annat attacken från november 2014, gärningar utförda av ’enskilda’ palestinier som på eget initiativ gör motstånd mot ’den renodlade säkerhetsstrategin’.”

193 Vad däremot gäller omständigheten från april 2016, som angavs i trettonde hand i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, har sökanden, i punkt 99 i ansökan, endast påstått att ”Hamas varken har organiserat eller tagit på sig ansvaret för bombattentaten år 2016, i motsats till vad rådet har påstått”.

194 Mot bakgrund av de kriterier som det erinrats om ovan i punkt 187 är denna invändning alltför generell för att tribunalen ska kunna beakta den.

195 Vad gäller omständigheten från den 7 juli 2014, som angavs i tionde hand i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, har sökanden i punkt 100 i ansökan anfört att rådets påståenden ”ska beaktas mot bakgrund av det som redan har sagts om kriget i Gaza år 2014, detta gäller i ännu högre grad i den del de tillskrevs Hamas politiska gren”.

196 Eftersom invändningen rör frågan huruvida en omständighet som inträffade i samband med en väpnad konflikt kan betraktas som en terroristhandling, och inte huruvida den berörda omständigheten har inträffat eller kan tillskrivas sökanden, kommer invändningen att prövas nedan i samband med den tredje grunden.

197 De två omständigheterna från 2014, som angavs i punkt 15 i bilaga A till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, har inte bestritts på ett konkret och utförligt sätt.

198 Av det ovan anförda följer att bland de sex omständigheter som ägde rum åren 2014 och 2016, har bara omständigheterna från augusti och november 2014 kritiserats på ett giltigt sätt.

199 Dessa invändningar är dock utan verkan, eftersom de fyra andra omständigheterna, nämligen omständigheterna från 2014 som angavs i punkt 15 i bilaga A till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna och omständigheterna från den 7 juli 2014 och från april 2016 som angavs i tionde och i trettonde hand i punkt 17 i bilaga B, inte har kritiserats av sökanden på ett giltigt sätt, och under alla omständigheter är de tillräckliga för att motivera att sökanden ska kvarstå i de omtvistade förteckningarna.

200 Med förbehåll för prövningen av den argumentation som framgår av punkt 196 ovan kan talan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

Den tredje grunden, avseende en felaktig bedömning av frågan huruvida sökanden är en terroristorganisation

201 Sökanden har gjort gällande att rådet, genom att anta de angripna rättsakterna, gjorde en felaktig bedömning då det kvalificerade de omständigheter som rådet beaktade i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna som terroristhandlingar och sökanden som en terroristorganisation.

202 Det framgår av sökandens argumentation att dessa invändningar rör såväl de faktiska omständigheter som låg till grund för de behöriga myndigheternas beslut att uppföra sökanden i förteckningarna om frysning av tillgångar, som de omständigheter som motiverade att sökanden skulle kvarstå i dessa förteckningar och som angavs i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna.

203 För att pröva denna grund ska det göras en åtskillnad mellan dessa båda kategorier av omständigheter.

De omständigheter som ligger till grund för de beslut som antogs av de behöriga myndigheterna och som rådet lade till grund för att uppta sökanden i de omtvistade förteckningarna

204 Med hänsyn till bedömningen inom ramen för den första grunden kan den tredje grundens första del endast prövas såvitt avser de omständigheter som låg till grund för Home Secretarys beslut.

205 Vad gäller dessa omständigheter ska det erinras om att vid prövningen av den sjätte grundens första del, har tribunalen ovan i punkt 133 slagit fast att rådet inte var skyldigt att ange dessa omständigheter i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna.

206 Det kan således inte krävas att denna institution prövar den kvalificering av dessa uppgifter som de nationella myndigheterna har gjort, och anger resultatet av den prövningen i de angripna rättsakterna.

207 Detta gäller i än högre grad då beslutet från Home Secretary härrör från en medlemsstat, för vilken det i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 och artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 införts en särskild form av samarbete med rådet, som innebär en skyldighet för rådet att i så stor utsträckning som möjligt godta den bedömning som gjorts av den behöriga nationella myndigheten (dom av den 23 oktober 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/rådet, T-256/07, EU:T:2008:461, punkt 133, och dom av den 4 december 2008, People's Mojahedin Organization of Iran/rådet, T-284/08, EU:T:2008:550, punkt 53).

208 Sökandens invändningar som avser de omständigheter som ligger till grund för Home Secretarys beslut är således utan verkan.

De omständigheter som rådet har åberopat för att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna och som angavs i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna

209 I redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna har rådet kvalificerat dels de omständigheter som nämns i punkt 15 i bilaga A som terroristhandlingar enligt artikel 1.3 iii a, d, f, g och i) i gemensam ståndpunkt 2001/931, vilka har utförts för att uppnå sådana syften som anges i artikel 1.3 i och ii i denna gemensamma ståndpunkt, dels de omständigheter som anges i punkt 17 i bilaga B som terroristhandlingar enligt artikel 1.3 iii a, b, c och f i gemensam ståndpunkt 2001/931, vilka har utförts för att uppnå sådana mål som anges i artikel 1.3, punkterna i och ii i samma gemensamma ståndpunkt.

210 Sökanden har gjort gällande att rådet gjorde en felaktig bedömning genom att anse att dessa handlingar var terroristhandlingar. Den omständigheten att händelserna i fråga ägde rum i samband med kriget rörande den israeliska ockupationen av Palestina borde ha föranlett rådet att inte

kvalificera dem som terroristhandlingar för Hamas del. Även om dessa händelser skulle anses vara styrkta begicks de handlingar som de avser för att befria det palestinska folket, och inte i de syften som rådet angett och som avses i artikel 1.3 i, ii och iii i gemensam ståndpunkt 2001/931.

211 Genom dessa argument har sökanden gjort gällande att rådet vid kvalificeringen av de omständigheter som anges i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna borde ha beaktat att den israelisk-palestinska konflikten är en väpnad konflikt som syftar till att befria det palestinska folket.

212 Enligt fast rättspraxis utesluter förekomsten av en väpnad konflikt i den mening som avses i internationell humanitär rätt inte tillämpningen av bestämmelser i unionsrätten om förebyggande av terrorism, såsom gemensam ståndpunkt 2001/931 och förordning nr 2580/2001, på eventuella terroristhandlingar som begåtts i ett sådant sammanhang (dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 57, se även, för ett liknande resonemang, dom av den 14 mars 2017, A m.fl., C-158/14, EU:C:2017:202, punkterna 95–98).

213 I gemensam ståndpunkt 2001/931 görs det nämligen ingen skillnad i fråga om dess tillämpningsområde beroende på om handlingen i fråga har begåtts i samband med en sådan väpnad konflikt i den mening som avses i internationell humanitär rätt eller ej. Vidare är ett av målen för Europeiska unionen och dess medlemsstater, inom ramen för den gemensamma ståndpunkten, att bekämpa terrorism, oberoende av hur den tar sig uttryck, i överensstämmelse med målen i gällande internationell rätt (dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 58).

214 Rådet antog gemensam ståndpunkt 2001/931 (se skälen 5–7 i denna gemensamma ståndpunkt) och därefter, i enlighet med denna gemensamma ståndpunkt, förordning nr 2580/2001 (se skälen 3, 5 och 6 i denna förordning), i syfte att på unionsnivå genomföra Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373 (2001) (se ovan punkt 1), vari ”nödvändigheten av att med alla medel, i överensstämmelse med Förenta nationernas stadga, undertecknad i San Francisco den 26 juni 1945, bekämpa de hot mot internationell fred och säkerhet som är en följd av terroristhandlingar” bekräftas, och ”staternas skyldighet att komplettera det internationella samarbetet genom att vidta ytterligare åtgärder för att på sitt territorium med alla lagliga medel förebygga och hindra finansiering och förberedelse av alla slags terroristhandlingar” framhålls (dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 59).

215 Detta synsätt påverkas inte av de argument som anförs nedan.

216 Sökanden har inledningsvis invänt att domstolen i domen av den 14 mars 2017, A m.fl. (C-158/14, EU:C:2017:202, punkt 87), inte uttalade sig om det fallet när en väpnad konflikt har sitt ursprung i självbestämmanderätten, vilket utgör en sedvanerättslig princip. Att handlingar som utförts av en nationell befrielserörelse som Hamas eller Hamas-Izz al-Din al-Qassem, vilka bekämpar staten Israels illegala ockupation av Palestinas territorium, kvalificeras som terroristhandlingar står i strid med förevarande princip.

217 Såsom sökanden har angett ansåg domstolen i domen av den 21 december 2016, rådet/Front Polisario (C-104/16 P, EU:2016:973, punkt 88) att den sedvanerättsliga principen om självbestämmande, vilken bland annat återges i artikel 1 i Förenta nationernas stadga, är en folkrättslig princip som ska tillämpas på alla icke självstyrande territorier och alla folk som ännu inte har uppnått oberoende.

218 Utan att ta ställning till om denna princip är tillämplig i förevarande mål, påpekar tribunalen att den inte innebär att ett folk eller invånarna inom ett territorium får använda sig av medel som faller under artikel 1.3 i gemensam ståndpunkt 2001/931 för att utöva självbestämmanderätten.

219 Det måste nämligen göras en åtskillnad mellan å ena sidan det mål ett folk eller invånarna inom ett territorium eftersträvar, och å andra sidan det handlande varigenom de söker uppnå detta mål.

220 Såsom redan har angetts ovan i punkterna 212–214 är de bestämmelser som har antagits i unionen i syfte att bekämpa terrorism tillämpliga på terrorismens alla uttrycksformer, oavsett konfliktens syfte, när handlingar har utförts som uppfyller de villkor och krav som har kommit till uttryck däri.

221 Sökanden förnekar vidare att den har för avsikt att införa en islamisk stat, vilket rådet beskyllde sökanden för i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna och motiverade att sökanden togs upp i de omtvistade förteckningarna.

222 Det är riktigt att i inledningen av denna redogörelse uppgav rådet följande:

”Harakat al-Muqawamah al-Islamiyyah (Hamas) är en grupp som syftar till att sätta stopp för den israeliska ockupationen i Palestina och att bilda en islamisk stat.”

223 Det framgår dock av hela redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna att det inte är detta påstående som ligger till grund för besluten att uppföra sökanden i de omtvistade förteckningarna eller att låta denne kvarstå däri.

224 Såsom framgår av prövningen av den första, den andra och den sjätte grunden ovan, är det Home Secretarys beslut som ligger till grund beslutet att uppföra sökanden i de omtvistade förteckningarna och beslutet att låta sökanden kvarstå däri grundar sig på att beslutet fortfarande var i kraft och på de omständigheter som angavs i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, inom de gränser som angavs vid prövningen av den andra grunden.

225 I de angripna rättsakterna som helhet har den mening som sökanden har framhållit endast en kontextuell roll. Om det styrks att den är felaktig kan det inte medföra att rättsakterna ogiltigförklaras.

226 Av dessa skäl kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tredje grunden.

Den fjärde grunden, avseende ett åsidosättande av principen om icke-inblandning

227 Sökanden har gjort gällande att rådet genom att anta de angripna rättsakterna åsidosatte principen om icke-inblandning, vilken följer av artikel 2 i Förenta nationernas stadga och utgör en tvingande allmän princip i folkrätten (*jus cogens*) som följer av alla staters suveräna likställdhet i internationell rätt. Principen utgör hinder mot att en stat eller regering kan betraktas som en terroristgrupp.

228 Hamas är inte en icke-statlig organisation, och än mindre en informell rörelse, utan en laglig politisk rörelse som vann valet i Palestina och som utgör kärnan i den palestinska regeringen. Hamas har kommit att bedriva verksamhet som går utöver den som bedrivs av ett sedvanligt politiskt parti. De uppgifter som Hamas fullgjort i Gaza är i själva verket likvärdiga med dem som en statlig myndighet fullgör och de kan därför inte kvalificeras utifrån regler mot terrorism. Sökanden är den enda av de personer och enheter vars namn finns upptagna i de omtvistade förteckningarna som befinner sig i en sådan situation.

229 Tribunalen framhåller att principen om icke-inblandning, även kallad principen om icke-ingripande, är en princip enligt internationell sedvanerätt som innebär en rätt för varje suverän stat att sköta sina angelägenheter utan extern inblandning och utgör en naturlig följd av principen om alla staters suveräna likställdhet.

230 Såsom rådet har anfört, infördes denna princip i internationell rätt till skydd för suveräna stater och inte till skydd för grupper eller rörelser (dom av den 16 oktober 2014, LTTE/rådet, T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885, punkt 69 och där angiven rättspraxis).

231 Eftersom Hamas varken är en stat eller en regering i en stat kan organisationen inte omfattas av principen om icke-inblandning.

232 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den fjärde grunden.

Den femte grunden: Otillräckligt hänsynstagande till hur situationen utvecklats med beaktande av den tid som förflutit

233 Sökanden har av flera skäl kritiserat rådet för att inte korrekt ha gjort den prövning som föreskrivs artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931.

234 Sökanden har anfört att för att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna konstaterade rådet endast att de nationella besluten fortfarande var i kraft och räknade upp, i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, en rad omständigheter utan att kontrollera om beslutet att fortsätta utpeka sökanden som en utländsk terroristorganisation i det omprövade amerikanska beslutet av den 27 juli 2012 grundades på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier eller om dessa omständigheter borde ha kvalificerats som terroristhandlingar i den mening som avses i gemensam ståndpunkt 2001/931.

235 Sökanden anser att det omprövade amerikanska beslutet av den 27 juli 2012 i vart fall sträckte sig för långt tillbaka i tiden för att kunna motivera beslutet att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna och detta kan inte avhjälpas genom Förenade kungarikets beslut från september 2016, som endast gäller Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

236 Såsom framgår av punkterna 138–144 och 161–163 ovan, grundades beslutet att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna på att Home Secretarys beslut fortfarande var i kraft och, inom de gränser som angetts vid prövningen av den andra grunden, på de omständigheter som framgår av punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna.

237 I den mån sökandens invändningar inom ramen för förevarande grund avser det omprövade amerikanska beslutet av den 27 juli 2012, är de således verkningslösa, eftersom beslutet att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna inte var lagenligen grundat på det beslutet.

238 Sökanden har vidare gjort gällande att de begångna gärningarna mellan 2014 och 2016 inte kunde tillskrivas Hamas eller Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

239 Eftersom denna kritik redan har prövats inom ramen för den andra grunden, hänvisar tribunalen till punkt 176 ovan.

240 Sökanden har även kritiserat rådet för att inte ha åberopat någon omständighet till sökandens försvar. I detta avseende framhåller sökanden att enligt Hamas stadgar som publicerades 2017 ska Hamas handlingar grundas på principen om självbestämmande och de gränser som fastställdes i den karta som upprättades av Förenta nationerna (FN) år 1967 respekteras. Enligt observatörer förhåller det sig dessutom så, att sedan 2014 har våldsdåd utförts av enskilda personer, eftersom Hamas-Izz al-Din al-Qassem respekterar vapenvilan.

241 I detta avseende ska det påpekas att efter skrivelserna av den 30 november 2017 och den 22 mars 2018 tog sökanden inte kontakt med rådet, trots institutionens uppmaningar, för att göra gällande sådana uppgifter till sitt försvar. Under dessa omständigheter kan rådet inte klandras för att inte ha beaktat dem i redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna.

242 Under alla omständigheter framgår det av prövningen av den andra grunden att beslutet att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna grundades på den omständigheten att Home Secretarys beslut fortfarande var i kraft och på de omständigheter som angavs i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna, inom de gränser som angavs vid prövningen av grunden.

243 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den femte grunden.

Den sjunde grunden, avseende ett åsidosättande av principen om iakttagande av rätten till försvar och om rätt till ett effektivt domstolsskydd

244 Den sjunde grunden innehåller två delgrunder.

Den sjunde grundens första del

245 Genom den sjunde grundens första del har sökanden hävdat att när rådet grundar sig på nationella beslut som antagits av en myndighet i ett tredjeland, är det skyldigt att kontrollera att de processuella rättigheterna faktiskt har iakttagits under det nationella förfarande som ledde till att åtgärderna antogs, och att tribunalen ska säkerställa att denna prövning har gjorts.

246 Sökanden anser att i förevarande fall har inte dess processuella rättigheter iakttagits av de amerikanska myndigheterna. Sökanden fick nämligen inte någon information om det beslut som den var föremål för i Förenta staterna trots att det var fullt möjligt att underrätta sökanden, som har ”säte” i Damaskus (Syrien) och Gaza. Följaktligen hindrades sökanden från att yttra sig och att utöva sin rätt att väcka talan. Även om det i den amerikanska lagstiftningen föreskrivs en rätt att överklaga till domstol, innebar underlåtenheten att underrätta sökanden och avsaknaden av motivering att sökandens rätt till ett effektivt domstolsskydd åsidosattes. Rådet borde åtminstone ha visat att Förenta staternas regering försökte underrätta sökanden och att försöket misslyckades.

247 Med beaktande av att tribunalen, vid prövningen av den första grunden, fann att de amerikanska besluten inte kunde ligga till grund för beslutet att uppföra sökanden i de omtvistade förteckningarna, och att beslutet att låta sökanden kvarstå i förteckningarna grundades på att Home Secretarys beslut fortfarande vara i kraft och på de omständigheter som angetts i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna (se ovan punkterna 138–144 och 161–163 ovan), och inte på de beslut som dessa omständigheter härrör från. Den första delen av den sjunde grunden kan därmed inte åberopas med framgång.

Den sjunde grundens andra del

248 Genom den sjunde grundens andra del har sökanden hävdat att rådet åsidosatte principen om iakttagande av rätten till försvar under det förfarande som ledde till att rådet antog de angripna rättsakterna. Det finns tre skäl till detta.

249 Sökanden har gjort gällande att rådet inte överlämnade de bevis och allvarliga indicier som de amerikanska besluten grundades på för att sökanden skulle kunna yttra sig över dem.

250 Vid prövningen av den första grunden fann tribunalen att de amerikanska besluten inte kunde ligga till grund för upptagandet av sökanden i de omtvistade förteckningarna och dessutom att det fortsatta upptagandet av sökanden i förteckningarna grundades på att Home Secretarys beslut fortfarande vara i kraft och på de omständigheter som angetts i punkt 15 i bilaga A och i punkt 17 i bilaga B till redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna (se ovan punkterna 138–144 och 161–163), och inte på de beslut som omständigheterna härrör från. Denna argumentation är således utan verkan.

251 Sökanden kritiserar vidare rådet för att det, innan det antog de angripna rättsakterna, inte lämnade information och bevisning avseende de omständigheter som inte kom från nationella beslut och för att inte ha hört sökanden beträffande dessa uppgifter och bevisning. Sökanden anser även att rådet i skrivelsen av den 30 november 2017 borde ha preciserat att sökanden hade rätt att begära ut dessa uppgifter.

252 Enligt rättspraxis är det endast på begäran av den berörda parten som rådet är skyldigt att ge tillgång till samtliga administrativa icke konfidentiella handlingar som rör åtgärden i fråga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 november 2011, Bank Melli Iran/rådet, C-548/09 P, EU:C:2011:735, punkt 92, dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 87, och dom av den 28 juli 2016, Tomana m.fl./rådet och kommissionen, C-330/15 P, ej publicerad, EU:C:2016:601, punkt 66 och där angiven rättspraxis).

253 I förevarande fall har sökanden emellertid inte framställt någon sådan begäran.

254 Vad beträffar den omständigheten att det av skrivelsen av den 30 november 2017 inte uttryckligen framgick att sökanden hade möjlighet att begära att rådet skulle ge tillgång till uppgifter och bevisning som avsåg de omständigheter som inte härrörde från nationella beslut, ska det påpekas att i skrivelsen angavs den adress till vilken sökanden kunde inkomma med yttranden om rådets avsikt att låta sökanden kvarstå i de omtvistade förteckningarna från mars 2018. Det är uppenbart att det var upp till sökanden att använda adressen för att begära tillgång till uppgifter och bevisning, vilket sökanden inte gjorde.

255 Under dessa omständigheter kan rättsakterna från mars 2018 inte ogiltigförklaras på grund av att rådet inte lämnade ut uppgifter och bevisning avseende de omständigheter som inte härrörde från nationella beslut.

256 Dessutom anser sökanden att skrivelserna från den 22 mars och den 31 juli 2018, vilka innehåller redogörelser för skälen för de angripna rättsakterna, borde ha skickats till sökanden i stället för till dennes ombud, med hänsyn till att sökanden har säte i Damaskus och i Doha (Qatar).

257 Skyldigheten att individuellt delge de personer och enheter mot vilka restriktiva åtgärder vidtas en bestämd och konkret motivering syftar huvudsakligen till att komplettera offentliggörandet av ett meddelande i *Europeiska unionens officiella tidning*. Genom detta meddelande informeras de berörda personerna och enheterna om att restriktiva åtgärder har antagits gentemot dem och att de kan ansöka om att erhålla redogörelsen för skälen för dessa åtgärder, varvid en bestämd adress anges dit ansökningar kan skickas. Individuell delgivning till berörda personer och enheter är således inte det enda sätt som används för att informera om att åtgärder har vidtagits mot dem (dom av den 14 december 2018, Hamas/rådet, T-400/10 RENV, under överklagande, EU:T:2018:966, punkt 175).

258 Det framgår dessutom av rättspraxis att skyldigheten att individuellt delge redogörelsen för skälen för restriktiva åtgärder inte gäller i samtliga fall, utan enbart när det visar sig vara möjligt (se dom av den 14 december 2018, Hamas/rådet, T-400/10 RENV, under överklagande, EU:T:2018:966, punkt 176 och där angiven rättspraxis).

259 I förevarande fall framgår det emellertid att även inom ramen för detta förfarande är sökandens adress fortfarande okänd, eftersom de enda uppgifter som sökanden har lämnat till tribunalen utgörs av en stad och ett land (Doha i Quatar och Gaza) (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 december 2018, Hamas/rådet, T-400/10 RENV, under överklagande, EU:T:2018:966, punkt 177).

260 Förutom att offentliggöra meddelandena av den 22 mars och den 31 juli 2018, kunde rådet följaktligen skicka redogörelsen för skälen för de angripna rättsakterna till sökandens advokat.

261 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den sjunde grunden.

Den åttonde grunden, avseende en ”avsaknad av bestyrkande av redogörelserna för skälen”

262 I sökandens svar av den 19 mars 2019, på den fråga som tribunalen hade ställt den 1 mars samma år som en åtgärd för processledning, anförde sökanden en åttonde grund avseende en ”avsaknad av bestyrkande av redogörelserna för skälen”.

263 Sökanden har påpekat att de redogörelser för skälen för de angripna rättsakterna som rådet skickade till sökandens advokat genom skrivelserna av den 22 mars och den 31 juli 2018 inte var undertecknade av rådets ordförande och därmed var de inte bestyrkta, i strid med vad som krävs enligt artikel 15 i rådets arbetsordning, antagen genom beslut 2009/937/EU av den 1 december 2009 (EUT L 325, 2009, s. 35).

264 Sökanden har hävdat att det i avsaknad av ett sådant bestyrkande inte är säkert att de redogörelser för skälen som överlämnats till sökanden motsvarar de som rådet antog.

265 Rådet har – utan att yrka att grunden ska avvisas – i sina yttranden över den åttonde grunden, konstaterat att sökanden endast åberopade den i ett svar på en fråga från tribunalen och att sökanden varken hade åberopat den i ansökan eller i inlagan om justering av talan.

266 Enligt artikel 84 i rättegångsreglerna får nya grunder inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under rättegången.

267 I förevarande fall har sökandens åttonde grund åberopats inom ramen för ett svar på en fråga från tribunalen som en åtgärd för processledning, trots att sökanden kunde åberopa grunden redan i ansökan. Grunden bör således inte tas upp till prövning.

268 Tribunalen kan likväl när som helst ex officio, efter att ha hört parterna, pröva en grund avseende tvingande rätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 2008, Chronopost och La Poste/UFEX m.fl., C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkterna 48 och 49 och där angiven rättspraxis).

269 Om en rättsakt inte bestyrks utgör det ett åsidosättande av en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 263 FEUF (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 juni 1994, kommissionen/BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 76). Den åttonde grunden rör således tvingande rätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 2 april 1998, kommissionen/Sytraval och Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 67, och dom av den 30 mars 2000, VBA/Florimex m.fl., C-265/97 P, EU:C:2000:170, punkt 114), vilket innebär att den ska prövas.

270 I sak finns det skäl att erinra om att det i artikel 297.2 första stycket FEUF anges följande:

”Icke-lagstiftningsakter som antas i form av förordningar, direktiv och sådana beslut som inte anger till vem eller vilka de riktar sig ska undertecknas av ordföranden för den institution som har antagit dem.”

271 I artikel 15 i rådets arbetsordning föreskrivs dessutom följande:

”Texten … till sådana akter som antas av rådet ska undertecknas av den ordförande som tjänstgör vid tidpunkten för antagandet och av generalsekreteraren. Generalsekreteraren får delegera sin undertecknanderätt till generaldirektörer vid generalsekretariatet.”

272 I domen av den 15 juni 1994, kommissionen/BASF m.fl. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 75), som sökanden har hänvisat till, har domstolen, med avseende på ett beslut av Europeiska kommissionen, funnit att det bestyrkande som föreskrivs i arbetsordningen har till syfte att trygga rättssäkerheten genom att på de giltiga språken fastställa den text som kollegiet har antagit.

273 Domstolen har funnit att det bestyrkande som avses i kommissionens arbetsordning gör det möjligt att i händelse av tvist kontrollera de delgivna eller offentliggjorda texternas exakta överensstämmelse med den antagna texten och därmed med upphovsmannens vilja (dom av den 15 juni 1994, kommissionen/BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 75).

274 Enligt domstolen följer det därav att det bestyrkande som avses i kommissionens arbetsordning utgör en väsentlig formföreskrift i den mening som avses i artikel 263 FEUF, och att en överträdelse av denna kan ge anledning till en talan om ogiltigförklaring (dom av den 15 juni 1994, kommissionen/BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 76).

275 Dessa regler avseende kommissionens rättsakter, vilka framgår av domen av 15 juni 1994, kommissionen/BASF m.fl. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkterna 75 och 76), ska även tillämpas på rådets rättsakter.

276 Liksom i fråga om kommissionens rättsakter kräver rättssäkerhetsprincipen att utomstående kan kontrollera att rådets offentliggjorda eller delgivna rättsakter är desamma som de som har antagits.

277 Trots att rådet, till skillnad från kommissionen, inte utgör ett kollegium förhåller det sig på samma sätt. För att motivera skyldigheten att bestyrka rättsakter har domstolen, i domen av den 15 juni 1994, kommissionen/BASF m.fl. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), nämligen grundat sig på bland annat behovet av att trygga rättssäkerheten genom att i händelse av tvist kontrollera de delgivna eller offentliggjorda texternas exakta överensstämmelse med den text som kommissionen antagit. Rättssäkerheten är dock en allmän rättsprincip som är tillämplig på samtliga institutioner oberoende av deras art, i synnerhet när de, såsom i förevarande mål, antar rättsakter avsedda att skapa rättsverkningar för juridiska eller fysiska personer.

278 I det aktuella fallet står det klart att de redogörelser för skälen för de angripna rättsakterna som översändes till sökanden saknade underskrift och var maskinskrivna dokument utan dokumenthuvud och utan någon uppgift, inte ens ett datum, som gjorde det möjligt att identifiera dem som rättsakter från rådet eller att fastställa vid vilken tidpunkt de antogs.

279 Som bilaga till sitt yttrande över den åttonde grunden översände rådet till tribunalen de angripna rättsakterna, daterade samt undertecknade av rådets ordförande och generalsekreterare.

280 Det ska dock konstateras att dessa rättsakter inte innehåller någon redogörelse för skälen till varför de antogs.

281 Enligt artikel 296 FEUF ska de rättsakter som rådet antar vara motiverade, varvid denna bestämmelse i enlighet med fast rättspraxis kräver att ifrågavarande institution redovisar skälen till att rättsakten antagits, så att den som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig domstol ges möjlighet att utföra sin prövning (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 november 2012, rådet/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

282 Själva beslutet kan bara förstås och dess räckvidd bara bedömas mot bakgrund av motiveringen. Eftersom själva beslutet och motiveringen utgör en odelbar helhet (dom av den 15 juni 1994, kommissionen/BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, punkt 67, och dom av den 18 januari 2005, Confédération Nationale du Crédit Mutuel/kommissionen, T-93/02, EU:T:2005:11, punkt 124), får ingen åtskillnad göras mellan motiveringen och artikeldelen i en rättsakt vad avser tillämpningen av de bestämmelser som kräver ett bestyrkande. Om, som i det aktuella fallet, rättsakten och redogörelsen för skälen föreligger i separata handlingar ska båda bestyrkas, såsom krävs enligt dessa bestämmelser, och ett undertecknande av den ena får inte ge upphov till en presumtion, som kan eller inte kan motbevisas, att också den andra har bestyrkts.

283 Såsom rådet självt har medgett i punkt 29 i sitt yttrande över den åttonde grunden, utgör undertecknandet av rättsakterna en väsentlig formföreskrift. Eftersom det är utrett att denna formföreskrift inte har iakttagits i förevarande fall ska de angripna rättsakterna ogiltigförklaras.

284 Rådet har bestritt denna bedömning.

285 Rådet har inledningsvis hävdat att enligt rättspraxis är rådet skyldigt att inom ramen för gemensam ståndpunkt 2001/931 skilja redogörelserna för skälen från själva rättsakterna. Vad gäller rådets restriktiva åtgärder är det således rättspraxis som har gett upphov till den aktuella situationen, där rättsakterna – men inte redogörelserna för skälen – har undertecknats, varför rådet inte kan kritiseras på denna punkt och rättsakterna följaktligen inte kan ogiltigförklaras.

286 Det måste påpekas att alla rättsakter i enlighet med artikel 296 andra stycket FEUF ska vara motiverade och att, som det angetts i punkt 282 ovan, själva beslutet och motiveringen utgör en odelbar helhet.

287 Med hänsyn till att ett detaljerat offentliggörande av de omständigheter som görs gällande mot de berörda personerna och enheterna skulle kunna vara oförenligt med tvingande hänsyn till allmänintresset och inverka menligt på de berördas legitima intressen, har det godtagits att det är tillräckligt att endast artikeldelen och allmänt avfattade beslutsskäl för beslutet om frysning av penningmedel offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, förutsatt att den specifika och konkreta motiveringen av beslutet ska formaliseras och delges de berörda på annat lämpligt sätt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 december 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/rådet, T-228/02, EU:T:2006:384, punkt 147).

288 Nämnda tolerans gäller dock endast offentliggörandet av rättsakterna och inte rättsakterna i sig. Den påverkar därmed inte den skyldighet att underteckna dessa som föreskrivs i artikel 297.2 första stycket FEUF och i artikel 15 i rådets arbetsordning.

289 Vidare har rådet hävdat att de angripna rättsakterna och redogörelserna för skälen som ligger till grund för dessa rättsakter antogs samtidigt av medlemsstaterna efter ett rigoröst skriftligt förfarande, såsom föreskrivs i artikel 12.1 i arbetsordningen.

290 För det första hade den behöriga arbetsgruppen vid rådet, det vill säga arbetsgruppen ”Restriktiva åtgärder för att bekämpa terrorism” (COMET), diskuterat huruvida sökanden fortsättningsvis skulle kvarstå i de omtvistade förteckningarna med stöd av den befintliga redogörelsen för skälen, varvid arbetsgruppen ansåg att det inte fanns några nya uppgifter som talade för att sökanden skulle strykas från förteckningen. I enlighet härmed färdigställde COMET redogörelserna för skälen för samtliga berörda enheter och personer.

291 Den 5 mars respektive den 3 juli 2018 lade även unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik fram sina förslag inför antagandet av de angripna rättsakterna. Den 8 mars och den 5 juli 2018 granskades dessa förslag av en arbetsgrupp inom rådet, nämligen ”Arbetsgruppen med råd för yttre förbindelser” (Relex-gruppen), som fullbordade utkasten.

292 Vidare hade rådets generalsekretariat utarbetat ett meddelande till de ständiga representanternas kommitté (Coreper) och rådet med förslag på samtliga handlingar som borde antas. På grundval därav inledde rådets generalsekretariat skriftliga förfaranden i enlighet med artikel 12.1 i rådets arbetsordning. I de handlingar som dessa skriftliga förfaranden resulterade i redogjordes det i detalj för de handlingar som berördes av förfarandena, och bland dessa handlingar fanns såväl utkasten till de angripna rättsakterna som utkasten till redogörelserna för skälen för rättsakterna. Alla medlemsstaternas delegationer godkände utkasten.

293 Med iakttagande av dessa förfaranden och de handlingar som de gav upphov till, anser rådet att det med säkerhet framgår att de angripna rättsakterna, inklusive redogörelserna för skälen, har antagits av rådet och att de är ett uttryck för rådets vilja.

294 Ett sådant argument kan inte godtas.

295 Det ska erinras om att syftet med att rådets rättsakter ska undertecknas av dess ordförande och generalsekreterare, vilket föreskrivs i artikel 297.2 första stycket FEUF och artikel 15 i rådets arbetsordning, bland annat är att säkerställa för tredjeman att de rättsakter som vederbörande har delgivits har antagits av denna institution.

296 Bestyrkandet av rådets rättsakter kan med andra ord ses som förverkligandet av att rådets ordförande och generalsekreterare konstaterar att det är rådet som har antagit de aktuella rättsakterna.

297 Denna formalitet kan inte ersättas med en beskrivning av det förfarande som har följts inom rådet vid antagandet av dessa rättsakter. När fördraget och en institutions arbetsordning kräver att institutionen ska fullgöra en specifik formalitet som syftar till att säkerställa att rättssäkerhetsprincipen iakttas till förmån för tredjeman, nämligen undertecknandet av de rättsakter som institutionen antar, kan inte institutionen undgå denna formalitet med motiveringen att de förfaranderegler som föreskrivs i arbetsordningen har iakttagits.

298 Rådet har även gjort gällande att den faktiska situationen i detta mål är annorlunda än situationen i det mål som avgjordes genom domen av den 15 juni 1994, kommissionen/BASF m.fl. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), i vilket det angripna beslutet inte motsvarande den version som kommissionen hade antagit. En sådan situation kan inte uppkomma med avseende på rådets rättsakter med anledning av de interna förfaranden som tillämpas inom rådet, och sökanden har för övrigt inte anfört någon omständighet som tyder på att skälen skulle ha ändrats efter antagandet.

299 Det måste härvidlag påpekas att själva underlåtenheten att bestyrka en rättsakt, enligt rättspraxis, utgör ett åsidosättande av en väsentlig formföreskrift, utan att det är nödvändigt att därutöver fastställa att rättsakten är behäftad med andra felaktigheter eller att avsaknaden av bestyrkande har medfört skada för den som har åberopat felaktigheten (dom av den 6 april 2000, kommissionen/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, punkt 42, och dom av den 6 april 2000, kommissionen/Solvay, C-287/95 P och C-288/95 P, EU:C:2000:189, punkt 46).

300 I den mån det är nödvändigt kan det konstateras att rådet inte vid något tillfälle i sina inlagor har gjort gällande att det inte var möjligt att bestyrka redogörelserna för skälen för de angripna rättsakterna.

301 Eftersom rådets ordförande och generalsekreterare undertecknade de angripna rättsakterna hade de även kunnat underteckna redogörelserna för skälen för rättsakterna. Dessa borde ha undertecknats, eftersom de angripna rättsakterna och redogörelserna för skälen var separata handlingar och såsom framgår av punkterna 281 och 282 ovan, utgjorde de sistnämnda handlingarna ett nödvändigt komplement till de förstnämnda.

302 Såsom har angetts ovan i punkt 283 har rådet självt erkänt vikten av att underteckna de rättsakter som det antar genom att i punkt 29 i sitt svar på tribunalens fråga beteckna undertecknandet som en väsentlig formföreskrift.

303 Rådet har slutligen hävdat att för det fall att tribunalen skulle finna att de angripna rättsakterna var behäftade med ett formfel är detta fel inte tillräckligt för att de angripna rättsakterna ska ogiltigförklaras.

304 Inte heller detta argument kan godtas. Eftersom det utgör en väsentlig formföreskrift att rådets rättsakter ska undertecknas av dess ordförande och generalsekreterare, ska åsidosättandet av denna formföreskrift, i enlighet med rättspraxis, leda till att de angripna rättsakterna ogiltigförklaras (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 juni 2015, Spanien/kommissionen, C-263/13 P, EU:C:2015:415, punkt 56 och där angiven rättspraxis).

305 Sammanfattningsvis finner tribunalen att eftersom redogörelserna för skälen för de angripna rättsakterna inte undertecknades av rådets ordförande och generalsekreterare trots att de utgjorde separata handlingar, ska talan bifallas på den åttonde grunden och de angripna rättsakterna ogiltigförklaras i den mån de avser sökanden.

Rättegångskostnader

306 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

307 Sökanden har yrkat att rådet ska ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom rådet har tappat målet, ska sökandens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

följande:

1) **Rådets beslut (Gusp) 2018/475 av den 21 mars 2018 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism, och om upphävande av beslut (Gusp) 2017/1426, rådets genomförandeförordning (EU) 2018/468 av den 21 mars 2018 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism samt om upphävande av genomförandeförordning (EU) 2017/1420, rådets beslut (Gusp) 2018/1084 av den 30 juli 2018 om uppdatering av förteckningen över personer, grupper och enheter som omfattas av artiklarna 2, 3 och 4 i gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2018/475, och rådets genomförandeförordning (EU) 2018/1071 av den 30 juli 2018 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av genomförandeförordning 2018/468, ogiltigförklaras i den mån de avser "'Hamas', inbegripet 'Hamas-Izz al-Din al-Qassem'".**

2) **Europeiska unionens råd ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Hamas rättegångskostnader.**

Pelikánová Nihoul Svenningsen

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 4 september 2019.

Underskrifter